

CHÌA KHÓA CHO CÁNH CỬA

Thật là một đặc ân được ở tại đền tạm! Nó cũng là một điều hơi bất ngờ, đối với tôi. Tôi, biết tối hôm nay là tối tiệc thánh, tôi luôn thích, nếu như tôi ở gần đâu đây, để đến dự tiệc thánh. Bởi vì đó là...Tôi nghĩ rằng hết thấy các tín hữu Cơ-đốc nên biết trước để dự tiệc thánh, bởi vì Chúa Jêsus đã phán, “Nếu các người không ăn nó, thì các người không có phần chi với Ta.” Cho nên, nó là một...luôn luôn là một đặc ân lớn để—để đến trong đền tạm. Thế thì, tối nay, Anh Neville đã nói anh thật sự bị khản giọng một chút, và—và muốn nếu như tôi giảng cho hội chúng của chúng ta. Tôi đã nói với anh rằng tôi rất vui để làm vậy. Tôi cũng muốn thông báo rằng nếu...

2 Tối mai là buổi nhóm của quý ông, các ủy viên trị sự, tối mai, và các thương gia của hội thánh ở đây, vào buổi nhóm thường lệ tối thứ Hai của họ và của họ...đưa ra quyết định với nhà thầu. Tôi đoán hết thấy anh em hiểu rằng những giấy tờ của—của—của chúng ta đã thông qua, và chúng ta dự định sẽ có thể xây dựng nhà thờ. Và vì vậy điều đó phải được thông qua, và sẽ chắc chắn khởi sự tuần này. Nhà thờ khởi công tuần này, theo như tôi biết. Và họ đã bác bỏ về việc đó với chúng tôi, ở đây tại Jeffersonville. Nhưng chúng tôi đã đi đến Indianapolis, chính quyền, và họ cấp giấy phép cho chúng ta, vì vậy chúng ta sẽ xây dựng nó. Và vì thế nó bắt đầu, có lẽ, tuần này. Điều đó sẽ được cho biết sau buổi nhóm tối mai. Và rồi sau buổi nhóm tối mai, nếu họ không khởi công tuần này, nếu điều gì đó xảy ra, nhà thầu không thể khởi công tuần này, thì ông ta sẽ khởi công vào tuần sau vậy.

3 Và cuối tuần đến đây, tối thứ Bảy, sáng Chúa nhật và tối Chúa nhật, của tuần đến, thứ Bảy và Chúa nhật sắp đến đây, ý Chúa, tôi muốn có một—một—một buổi nhóm ba đêm, lần nữa, như chúng ta đã làm trước đây một vài tuần. Và rồi sau đó chúng ta... Đó sẽ là tối thứ Bảy, và rồi sáng Chúa nhật, và rồi tối Chúa nhật. Tuần sắp đến này, đó là sẽ nhằm vào ngày mười ba và mười bốn của tháng này.

4 Và sau đó một số trong các anh em và tôi sẽ đi xa sau thời gian đó, qua vùng Colorado, trên một chuyến đi săn, rồi trở về. Nếu đền tạm này, khi nó đã hoàn tất, nếu đó là ý của Chúa, tôi muốn dành, có lẽ là, một tuần trọn vẹn trước khi tôi rời các buổi nhóm đó một lần nữa, và có *Bảy Ấn* của Khải huyền. Ngay trước khi...Giống như chúng ta đã có *Bảy Thời Đại Hội Thánh*, bây giờ *Bảy Ấn* tiếp theo sau Đó.

5 Và hầu như chắc chắn trong khoảng hai hay ba tuần đến, bởi vì tôi nghĩ họ tuyên bố họ, với những người mà họ sẽ sắp xếp việc đó, họ có thể, chúng ta có thể xây dựng đền tạm và có điều đó trong khoảng mười ngày, hoặc nửa tháng, điều gì đó như thế. Rồi chúng ta sẽ có phòng nhóm ở đây rộng gấp đôi hoặc gấp ba, cho số lượng người mà chúng ta có, có thể là chứa được nhiều người hơn. Và đó là cách tôi đang chờ đợi cho đến thời điểm ấy.

6 Bởi vì, thứ Bảy và Chúa nhật vừa rồi, thật là tuyệt vời, các bạn biết đấy. Dân sự đã đứng ở ngoài đây lúc hai giờ chiều, đầy kín đền tạm, trước khi nhà thờ được mở ra. Sáng hôm sau, lúc năm giờ, một y tá sống ở cạnh nhà tôi, từ đó trở về, nói, “Có nhiều người thật chật kín khắp nơi chung quanh đền tạm lúc năm giờ sáng.” Vì vậy, và rồi nhiều người, khi họ đi vào, không còn chỗ, và họ nản lòng và họ bỏ đi. Và—và rồi những người mà đang đứng, và dồn lại và họ chặt kín trong những lối đi, hết thấy họ đều cảm thấy khó cử động, và mọi thứ. Và tôi thấy các bà đang đứng ở đó, đổ mồ hôi, các bạn biết, như thế, và mồ hôi từ trong người họ cứ chảy ra. Và quý ông nào đó phải bỏ chỗ và nhường ghế mình, cho quý bà nào đó; và rồi người đó sẽ đứng cho đến khi đôi chân của anh ấy bị đau, và người nào khác sẽ đứng lên để cho anh ấy ngồi. Các bạn biết, và như thế, và thật là cảm động, và những bà mẹ với các con nhỏ đau ốm và đại loại như vậy, thật tội.

7 Vì vậy, chúng tôi đang cố gắng chấm dứt tình trạng đó lúc này bằng cách xây một đền tạm lớn hơn. Và chúng ta sẽ có một chỗ tốt nơi mà trẻ em, đôi lúc...và bị ngắt quãng, như các đứa bé đang khóc; ồ, chúng ta sẽ có một phòng dành cho điều đó, để các bà mẹ có thể đi vào, vẫn thấy buổi nhóm, và có truyền hình trực tiếp ngay trong phòng đó. Và có các phòng nhóm trường Chúa

nhật và mọi thứ thật sự được sắp xếp theo như cách nó sẽ có. Và điều đó, nếu ý Chúa, xảy ra, tuân sắp đến này.

⁸ Tất cả các bạn đã bỏ phiếu trăm phần trăm về điều đó, vì vậy chúng ta đã tổ chức đúng với điều đó, đấy. Hội thánh thì có quyền cao nhất. Những gì hội thánh nói, đó là những gì để làm. Các ủy viên trị sự hay không một người nào khác... Các ủy viên trị sự là chỉ, mỗi người, một sự bầu chọn. Mục sư chỉ được bầu chọn. Đó là hội thánh, mà đó là—đó là quyền dân chủ của hội thánh, quyền tối thượng của hội thánh. Hội thánh, toàn thể, nói ra. Chỉ thế thôi. Và chúng ta giống như thế, bởi vì chúng ta không có giám mục hay hệ thống cấp bậc hay những người giám sát nào hay đại loại như vậy để bảo chúng ta *điều này, điều kia*, hay *điều nọ*. Chính là Đức Thánh Linh ở trong hội thánh, làm việc nói. Tôi thích luật lệ ấy, và nó rất tốt đẹp.

⁹ Và tôi đã hỏi, “Tất cả anh em có muốn chờ cho đến khi chúng ta có đủ để dời cái đền tạm này đi và xây dựng một nhà thờ lớn không?” Điều đó tùy thuộc vào ban trị sự, và nó không thể được giải quyết bởi các ủy viên trị sự. Và sau đó họ đã yêu cầu tôi, với tư cách là tổng quản nhiệm, để đến và hỏi hội thánh. Vì vậy tôi đã nói, “Bây giờ chúng ta có đủ tiền bạc để nói rộng thêm diện tích nhà thờ và sửa nó khác toàn bộ, và mọi thứ, hơn những gì chúng ta đã có.” Tôi nói, “Bây giờ chúng ta có thể thực hiện điều đó ngay lập tức, nếu không thì chúng ta để dành tiền cho đến khi chúng ta có đủ tiền để xây dựng một nhà thờ hoàn chỉnh, mới, ở một nơi nào khác.”

¹⁰ Và chúng tôi đã có một cuộc bỏ phiếu về điều đó trong hội thánh, và nó được biểu quyết nhất trí để “xây dựng nhà thờ ngay bây giờ, và đó là cứ xây dựng một nhà thờ lớn hơn ngay bây giờ.” Và chúng tôi giữ đúng với điều đó.

¹¹ Và ban ngành ở Jeffersonville đây đã bác bỏ chúng tôi, nói chúng tôi không thể làm điều đó. Và chúng tôi đã đi qua đó, và đi đến Indianapolis và đến Chính quyền tại đó. Và rồi họ đã gởi lại lời, rằng, “cứ tiến hành,” chúng tôi có quyền trong cách để xây dựng nó. Vì vậy sau đó thành phố không có liên quan gì với nó bây giờ, ấy là Chính quyền phải làm điều đó. Vì vậy thì chúng tôi

có sự cho phép, và nhà thầu có giấy—giấy phép trong tay ngay bây giờ, và tôi đoán họ sẵn sàng để khởi sự vào bất cứ lúc nào.

¹² Tối ngày mai này, nếu như—nếu như người chủ thầu nói rằng ông ta muốn khởi công vào tuần đến, thì tôi sẽ chỉ hủy bỏ các buổi nhóm vì...cho đến khi chúng ta đi vào *Bảy Ấn*. Và rồi nếu nhà thầu không thể bắt đầu vào tuần tới, thì Chúa nhật tới, thứ Bảy và Chúa nhật, tôi sẽ có buổi nhóm trước khi rời khỏi.

¹³ Và rồi tôi đã định sẽ có buổi nhóm đó vào Chúa nhật này, và sau đó thấy rằng tối nay là buổi tối tiệc thánh, vì vậy tôi đã bỏ qua việc đó Chúa nhật này. Bởi vì, một đám đông như vậy, anh chị em không thể nhận tiệc thánh một cách thoải mái được, và thế thì khi nào chúng ta có một nhà thờ lớn hơn thì chúng ta có thể dự.

¹⁴ Bây giờ, chúng ta đã có một Tổng thống sắp đến. Sự...ồ, các bạn biết tôi muốn nói gì, nó vừa được giao cho gia đình Hickerson cách đây không lâu. Và người chị của chúng ta là người chơi đàn piano, ước gì chị ấy sẽ đến và đàn cho chúng ta một hợp âm đàn piano, của bài “Mang Chúng Vào,” nếu chị muốn, hoặc là một bài hát ngắn nào đấy thuộc loại đó. Quý ông nhỏ bé xinh tốt này trong gia đình Hickerson, mà đã được trông đợi rất lâu nay, đã đến. Một cậu bé rất xinh đẹp, và chắc chắn cậu là một châu báu đối với gia đình Hickerson. Và chúng hết thấy đều là những châu ngọc đối với chúng ta, chúng ta yêu chúng và chúng thật sự là em trai và em gái của chúng ta. Chúng ta biết ơn vì có đứa bé này được sinh ra trong gia đình của họ, mà đã cách mạng hóa hoàn toàn gia đình đó. Và ước gì họ, người cha và người mẹ sẽ mang đứa trẻ này đến đây bây giờ để làm lễ dâng con. Bây giờ, Kinh Thánh nói, “Họ mang con cái đến cho Ngài, những con trẻ, để Ngài có thể đặt tay Ngài trên chúng và chúc phước cho chúng.”

¹⁵ Hiện nay, có nhiều người trên thế giới mà tin vào những gì họ gọi là “lễ rửa tội cho con trẻ.” Và, đó là, họ đem những đứa trẻ này đến và không làm phép báp-têm cho chúng gì cả, bởi vì, họ chỉ rảy nước trên chúng. Vậy thì, chúng ta không thấy điều đó bất cứ nơi nào trong Kinh Thánh, mà chép họ đã từng rảy nước bất cứ người nào, người lớn, hướng chi trẻ em.

¹⁶ Và vì vậy phép báp-têm là một sự xưng nhận rằng một công việc bên trong của ân điển đã được thực hiện. Và những con trẻ không có sự hiểu biết về tội lỗi. Cho nên, khi Chúa Jê-sus chết trên thập tự giá, Ngài đã chết để lấy đi tội lỗi của thế gian. Và khi một con trẻ được sinh ra làm người, và được sinh ra trong thế gian này, chúng không có tội của riêng chúng, do đó chúng không phải ăn năn gì cả. Nhưng, khi đó, Huyết của Chúa Jê-sus Christ lấy đi tội lỗi đó. Dĩ nhiên, con trẻ được sinh ra trong tội lỗi, được hoài thai trong tội lỗi, đến với thế gian nói những lời dối trá, và chúng trở thành những tội nhân bởi xác thịt, nhưng dòng Huyết của Chúa Jê-sus Christ đã đền tội cho điều đó. Nhưng khi đứa trẻ đến tuổi nhận thức đầy đủ, và biết điều gì là đúng và sai, thì nó phải ăn năn về những gì nó đã làm. Tội lỗi của nó bây giờ là tội giống như nó được sinh ra trong tội lỗi, đó là tội lỗi loài người, tội lỗi bây giờ giống với tội lỗi mà A-đam và Ê-va đã phạm; và tội lỗi đó đã được Đức Chúa Trời xóa bỏ, bởi Huyết của Chúa Jê-sus Christ. Giờ đây đứa bé này không có tội nào để ăn năn cho tới khi nó phạm tội, lúc đó nó phải ăn năn. Hiểu không? Và khi nó ăn năn, thì đó là thời điểm để chịu phép báp-têm, và rồi nó được làm báp-têm bằng sự dầm mình dưới nước.

¹⁷ Cho đến thời điểm đó, chúng ta đi theo sự giáo huấn của Kinh Thánh, mà, “Họ đem đến cho Chúa Jê-sus những đứa trẻ, để Ngài có thể đặt tay Ngài trên chúng và chúc phước cho chúng.” Tối hôm nay cha mẹ đáng yêu này đem em bé này đến với mục sư và tôi, để làm lễ dâng con. Và họ cảm thấy rằng việc đặt nó trong bàn tay những người đại diện của Đấng Christ, là họ đang đặt nó vào trong bàn tay của Đấng Christ. Thế thì, bởi đức tin, chúng ta dâng con trẻ này lên cho Đức Chúa Trời, để dâng lời cảm ơn vì mang nó đến đây, và cầu xin Đức Chúa Trời ban phước cho nó, là việc mà chúng ta gọi là “lễ dâng con.”

¹⁸ Bây giờ, các bạn biết cách mà tôi nói về các con của chính tôi thế nào. Tôi đã có một bé gái ở trong Miền Vinh hiển tối nay, và nó đã được dâng cho Chúa, ở đây tại bàn thờ này. Tôi đã có bé trai và gái đang ngồi phía sau đó, tối nay, mà chưa hề chịu phép báp-têm cho đến bây giờ. Một đứa, mười một tuổi, tôi đã nói với nó về điều đó ngày hôm nay, Sarah, về phép báp-têm.

Và Joseph chỉ bảy tuổi, vì vậy nó còn quá nhỏ cho điều đó, còn lâu cho đến khi...Nếu nó muốn điều đó, và nói Đức Chúa Trời đang đặt để điều đó vào trong lòng nó, thì tôi sẽ làm điều đó vậy. Nhưng, như những con trẻ, tôi chỉ dâng chúng lên cho Chúa, bởi vì đó là sự dạy dỗ của Kinh Thánh về điều đó.

¹⁹ Anh Neville, mời anh bước ra đây với tôi bây giờ đến với cậu bé xinh tốt này. [Anh Branham tiến đến gần Anh và Chị Hickerson—Bt.] Tôi đã sợ...Đó là Hollin à? Hollin? Vâng, Hollin, Junior. Stephen Hollin. Ồ, tốt lắm. Ồ, tôi nghĩ nó đang ngủ. Đó là bản chất của gia đình Hickerson, dù bất cứ điều gì đang xảy ra. Tôi đã thấy nó ngày nọ, tôi nói “Tổng thống,” và đại loại như vậy. Và, dĩ nhiên, điều đó thì quá nhỏ cho nó, đấy, nói về nó như một “Tổng thống.” Chị thế nào? Ồ, tôi biết đó chắc là một báu vật đối với bất cứ người mẹ tin kính nào. Chị chẳng nghĩ vậy sao? Thật tuyệt vời. Và bây giờ, Anh Hickerson và Chị Hickerson, như một đầy tớ của Đấng Christ, như mục sư của anh chị, tôi đem đứa bé này, bởi đức tin, đến cánh tay của Chúa Jêsus Christ, trong Đấng mà anh chị muốn đặt để nó vào trong cánh tay Ngài.

²⁰ Chúng ta hãy cúi đầu khi mục sư và tôi đứng ở đây với bàn tay của chúng tôi ở trên đứa bé.

²¹ Lạy Cha chúng con ở trên Trời, trong Kinh Thánh họ đem những đứa trẻ đến với Ngài, để Ngài có thể đặt tay Ngài lên chúng và chúc phước cho chúng. Và thật vậy, Chúa ôi, chúng đã được chúc phước. Và giờ này noi theo tấm gương của Ngài, những điều mà Ngài đã làm, chúng con đã cố gắng cẩn thận, Chúa ôi, đọc Kinh Thánh và noi theo tấm gương ấy đúng như Ngài đã làm. Và người cha và người mẹ này, Anh và Chị Hickerson, những môn đồ yêu dấu của chúng con đây trong Đền tạm này, đem đến với chúng con cục vui nhỏ bé này mà Ngài đã đặt để trong sự chăm sóc của họ. Nó đến từ Ngài, Chúa ôi. Ngài đã ban cho họ đứa bé này. Và bây giờ họ muốn dâng cuộc sống nhỏ bé của nó lên cho Ngài, để được hầu việc Ngài. Con cầu xin để Ngài ban phước cho đứa trẻ này, rằng Ngài sẽ ban cho nó một đời sống lâu dài. Xin cho nó sống, nếu có thể được, để nhìn thấy sự Tái lâm của Chúa. Con cầu nguyện để Ngài sẽ ban phước trên nó bất cứ nơi đâu nó ở. Xin cho nó được dưỡng dục trong một gia đình Cơ-đốc, như nó

đã được sinh ra trong gia đình ấy. Và xin cho nó được tiếp tục ở trong nhà này. Xin cho cha và mẹ sống để được nhìn thấy đứa bé này đứng lên bục giảng, nếu có thể được, để giảng Phúc âm. Họ muốn được nhìn thấy nó trong cách đó, Cha ôi, hơn là ở trên—ngai của Nhà Trắng, hay bất cứ nơi nào khác, bởi vì họ là những đầy tớ của Ngài, và ước ao đời sống của đứa bé là một sự dâng hiến và một sự tạ ơn cho công việc của Đức Chúa Trời.

²² Giờ này con cầu xin, Cha ôi, để Ngài chúc phước trên đứa bé này. Và nguyện xin ân điển của Đức Chúa Trời đến trên nó, và xin cho nó được khỏe mạnh và hạnh phúc suốt cuộc đời của nó. Và một lần nữa, chúng con xin cho người cha và người mẹ được sống lâu để nhìn thấy nó lớn lên. Xin ban phước trên nó mà chúng con chúc phước trong Danh Ngài.

²³ Và giờ đây, bé Stephen Hollin Hickerson, ta dâng con lên cho Chúa Jêsus Christ, để những ơn phước mà chúng ta đã cầu xin được đến trên con. Xin cho em trai bé bỏng của con, được khỏe và mạnh mẽ, và xin cho con sống để tôn vinh Đức Chúa Trời. Chúng con cầu nguyện điều đó trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Xin Đức Chúa Trời ban phước trên con. Đức Chúa Trời ban phước trên hết thầy anh chị em. Cháu bé rất dễ thương.

Nơi mà chúng ta sẽ không bao giờ già, không
bao giờ già,
Trong Xứ mà chúng ta sẽ không bao giờ già;
Không bao giờ già, không bao giờ già,
Trong Xứ mà chúng ta sẽ không bao giờ già.

²⁴ Điều đó chẳng tuyệt vời sao? Người trẻ sẽ là những người lớn, và người già sẽ trở nên trẻ. Vậy thì, điều đó chẳng tuyệt vời sao? Và chúng ta sẽ không hề bị đau ốm, cũng không hề sầu khổ, hay không bao giờ chết.

²⁵ Bây giờ, các buổi nhóm, Anh Neville đã thông báo. Tôi cũng muốn, thông báo bây giờ, rằng buổi nhóm đó, đừng quên nó, và những buổi nhóm mà anh ấy đã nói về. Cũng có, một Bà Ford mà thường đến hội thánh này những năm trước, tôi vừa đưa bà ấy đến với con gái bà, hai ngày trước, và bà đã tám mươi tuổi, và đã đi đến để gặp Chúa tối hôm qua lúc tám giờ, tôi nghĩ vậy. Và các

buổi nhóm của bà, mục sư và tôi sẽ tổ chức tại một nhà thờ nhỏ ở Coats vào thứ Tư, lúc mười—mười giờ ba mươi, thứ Tư tuần đến đây. Bà Ford, Bà...Tôi nghĩ tôi đã quên những gì của người ấy...Levi, Bà Levi Ford. Của chúng ta...Đó là—đó là mẹ của Lloyd Ford mà anh em thấy trong cuốn sách của tôi, mà anh ấy định để dành bộ đồ Hường đạo Sinh đó cho tôi, và tôi chỉ nhận được một ống quần còn lại. Vậy thì, đó là—đó là mẹ của chàng trai này. Vì vậy tôi đã đưa bà ấy lên ngày nọ và cầu nguyện với bà, người già tội nghiệp. Và bà ấy đã đi gặp Chúa Jêsus.

²⁶ Bây giờ, nếu là ý Chúa, tôi đã có đôi điều ở đây mà tôi có thể thông báo rằng những buổi nhóm, nếu họ đến trong tuần tới này, nếu tôi đặt để họ ở đây, hay ít nhất là tôi nghĩ tôi đã làm, về những gì tôi định giảng cho buổi—buổi—buổi nhóm sắp đến, buổi nhóm sắp đến đây của tuần sau. Nếu tôi—tôi nghĩ...Tôi nghĩ tôi đã đưa nó vào cuốn sách này, tôi không biết liệu tôi đã làm hay không. Vâng, đây rồi. Ý Chúa, tối thứ Bảy tôi muốn giảng về đề tài “Tại sao một người ảnh hưởng đến đời sống của người khác.” Và sáng Chúa nhật tôi muốn giảng về “Đỉnh của kim tự tháp.” Và tối Chúa nhật tôi muốn giảng về *Đấng Dẫn Đường Của Tôi*, đề tài, *Đấng Dẫn Đường Của Tôi*, dành cho tối Chúa nhật tới đây. Bây giờ xin Chúa ban phước trên những điều đó và giúp đỡ tôi, khi tôi đi vắng, và chỉ lấy ra một bối cảnh nhỏ.

²⁷ Bây giờ tối hôm nay, chúng tôi muốn đi nhanh và có một vài điều. Nhân đây, tôi có một lá thư ở đây mà—mà vừa mới gửi đến trong thư từ, khi Billy mới nhận được nó lúc nãy, mà một số anh em đó ở Michigan, và lá thư này đến từ hiệp hội mục sư truyền đạo mà có rất nhiều vấn đề. Đó là những gì làm cho các sự việc được cân nhắc kỹ càng, anh em thấy. Điều đó, họ tuyên bố ở trong đây rằng một số anh em ở trên đó mà đã nói rằng tôi đã phái họ lên đó, và họ đang giảng rằng các ông nên rời bỏ vợ mình và săn đuổi những người bạn thuộc linh của họ, và rằng—rằng tôi hoàn toàn không thể sai trật được. Rằng không có chuyện...Và, ồ, một số điều kinh khủng nhất mà các bạn đã từng nghe. Và hội mục sư truyền đạo đã giữ lá thư đó, và họ đang viết thư cho tôi về điều đó, và rằng tôi đã phái họ lên trên đó và nó đang gây ra rất nhiều sự lộn xộn. Và một số người trong họ đang nói tiên tri và

nói rằng một người đàn ông nên bỏ vợ *này* và đi cưới người *kia*. Vậy thì, hội thánh này biết rằng chúng ta không ủng hộ những chuyện vợ vẫn như thế.

²⁸ Chúng ta tin vào Kinh Thánh. Chúng ta tin rằng khi một người đàn ông lấy một người nữ, đó là vợ của người ấy, và chỉ có sự chết mới có thể chia lìa họ. Chỉ có điều đó. Chúng ta không tin chuyện vợ vẫn như thế. Chúng ta, cũng không tin vào tự do tình ái. Chúng ta không tin vào điều bậy bạ đó. Chúng ta tin Kinh Thánh tuyệt đối, và một mình Kinh Thánh Đó. Vì vậy tôi sẽ chỉ sao chụp lại nó, sao chép lại lá thư này, và đưa ra câu trả lời của tôi với điều đó và đưa nó lên trong các tạp chí, và điều đó sẽ—điều đó sẽ lo liệu về việc đó. Tôi hi vọng nó làm được, dù sao đi nữa, câu trả lời cho họ.

²⁹ Bây giờ tối hôm nay, ngay trước khi chúng ta mở Kinh Thánh ra, chúng ta hãy thưa với Chúa chúng ta.

³⁰ Lạy Cha chúng con ở trên Trời, chúng con đang đến gần Ngôi thương xót của Ngài, trong Danh Chúa Jêsus, Đấng vĩ đại Đó Mà đã giáng xuống từ nơi Vinh hiển để mở ra cho chúng con sự giàu có về các kho báu của Đức Chúa Trời. Thật chúng con cảm tạ ơn Ngài vì Chúa Jêsus vĩ đại này Đấng là sự bày tỏ của Đức Chúa Trời, làm người với chúng con, và qua Ngài chúng con có được sự cứu chuộc khỏi tội lỗi mình. Và giờ đây chúng con đã vượt khỏi sự chết mà đến Sự sống, bởi vì chúng con tin Ngài. Vì có lời chép về Ngài, rằng Ngài đã phán, “Kẻ nào nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có Sự sống đời đời; và sẽ không đến sự phán xét, song vượt qua sự chết mà đến với Sự sống.”

³¹ Xin ban phước cho Lời Ngài, tối hôm nay, lạy Chúa. Và chúng con ở đây dự tiệc thánh chỉ trong một thời gian ngắn. Cơ-đốc nhân, là những công dân của Nước trời sẽ tề tựu chung quanh các bàn thờ, và ở đó họ sẽ nhận những gì mà chúng con gọi là “tiệc thánh,” phần—phần nhỏ của—của lễ ban tiệc thánh mà Ngài đã để lại cho chúng con, để tỏ cho thấy rằng chúng con tin rằng Ngài đã chết vì tội lỗi chúng con, và đã sống lại vào ngày thứ ba, và sống đời đời mãi mãi, và làm điều này cho đến khi Ngài trở lại, theo lời Kinh Thánh như chúng con được răn dạy. Xin thánh hóa những tấm lòng của chúng con khỏi những tư

tưởng xấu xa và tất cả những điều mà chúng con đã làm mà trái với ý chỉ lớn lao của Ngài. Cha ôi, xin tha thứ cho chúng con, và ban cho chúng con ân điển của Ngài tối hôm nay. Xin bẻ Bánh Sự Sống cho chúng con giờ này, bằng Lời, khi chúng con đọc Nó và giảng về Nó. Chúng con cầu xin điều đó, trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

³² Bây giờ trong Sách Khải huyền, bắt đầu với chỉ một câu, tôi muốn đọc câu thứ 20, hay câu 1 của chương thứ 20.

Đoạn tôi thấy một vị thiên sứ trên trời giáng xuống, trong tay người cầm chìa khóa của vực sâu và một cái xiềng lớn.

³³ Bây giờ tôi muốn nói, nếu nó sẽ là, nếu tôi sẽ đặt chủ đề từ câu này, hoặc rút ra một bối cảnh từ phân đoạn này, cho bài giảng hai mươi hay hai mươi lăm phút sắp đến, tôi muốn gọi nó là, *Chìa Khóa Cho Cánh Cửa*. Bây giờ, tôi không muốn làm—làm cho nó thành “những chìa khóa,” bởi vì Phi-e-rơ đã được ban cho “những chìa khóa đối với Vương quốc.” Nhưng tôi muốn gọi đề tài này là: *Chìa Khóa Cho Cánh Cửa*. Và rồi ngay lập tức sau điều này, tôi muốn đưa ra một vài lời nhận xét ngắn về lễ tiệc thánh, trước khi chúng ta dự tiệc thánh tối hôm nay.

³⁴ Bây giờ, một chìa khóa. Tôi để ý ở đây khi chúng ta đọc, rằng vị Thiên sứ này từ trên Trời xuống, có chìa khóa trong tay người. Tôi tin đó là Khải huyền 13 hay 19 gì đó, chúng ta tìm thấy một lần nữa, một Thiên sứ khác cũng đang đến với một chiếc chìa khóa. Và một chìa khóa là, mục đích của một chìa khóa, là để mở một cái gì đó, cái gì đó mà đã bị khóa lại, hay nó là điều gì đó mà nên được khóa lại. Nhưng một chìa khóa được ban cho vì mục đích đó.

³⁵ Bây giờ, có nhiều loại chìa khóa, bởi vì chúng ta có nhiều cách sử dụng các chìa khóa. Có những chìa khóa cho những nhà kho. Có chìa khóa dùng cho nhà riêng của bạn, có chìa khóa dùng cho chiếc xe máy của bạn. Và chúng ta đều gọi chúng là những chìa khóa, và chúng là những chiếc chìa khóa. Và chúng có thể được cất lại giống y như vậy, nhiều lần. Hoặc là đối với ngôi nhà, đôi khi chiếc chìa khóa có thể được làm, bằng cái mà chúng ta gọi là, chìa khóa vạn năng. Nói cách khác, nó là chiếc chìa khóa mà

hầu như được làm bằng các đòn bẩy, hoạt động trên nó, mà—mà cắt xoắn ống khóa theo cách nào đó và hầu như có thể mở được bất kỳ cánh cửa nào, được gọi là “chìa khóa vạn năng.” Nó là một cái khung vạn năng của nhiều chiếc chìa, và nó có thể mở được cách đó, với những ngôi nhà của chúng ta hay thậm chí đối với các chiếc xe máy của chúng ta, có thể được sao chép. Và rồi có...

³⁶ Bất cứ chìa khóa nào đều không thể mở được cánh cửa cho đến khi nó được một bàn tay dùng đến. Phải có người nào đó để dùng chiếc chìa khóa. Tự chiếc chìa khóa không thể dùng chính nó được. Phải có một người nào đó để giao chìa khóa.

³⁷ Nó giống như chiếc micro này mà tôi—mà tôi đang nói qua đây. Cái micro đó thì câm. Trừ khi có một ai đó nói qua nó, tự nó không thể phát ra tiếng nói. Nó phải có một ai đó nói qua nó. Vì vậy, đó không phải là chiếc micro, chính là giọng nói hay là tiếng—tiếng ồn (phía sau) mà chiếc micro truyền tải tới làn—làn sóng điện từ, đến tai của các bạn.

³⁸ Vậy thì, đó là cách nó hiện có trong việc giảng Phúc âm. Không phải chính chúng ta, như những mục sư truyền đạo, chúng ta không phải là Phúc âm. Nhưng chúng ta chỉ là những người truyền đạt để chuyển tải Tiếng của Đức Chúa Trời qua trung gian của chúng ta, của con người, để đến với người nghe.

³⁹ Một khái tượng cũng giống như vậy. Tôi không biết phải nói thế nào với hội thánh vào thời điểm này liên quan đến một khái tượng. Nhưng nếu Đức Thánh Linh sẽ bày tỏ, thì trước hết, khái tượng đó đến với tôi, rồi tôi chuyển tải khái tượng đó đến người mà khái tượng hướng tới. Vì thế nó không phải là của tôi, tôi, khái tượng không phải là từ tôi, tôi. Ấy là Đức Chúa Trời ban cho khái tượng, và tôi đóng vai trò như là một người truyền tải, để mang sứ điệp của khái tượng đến với dân sự.

⁴⁰ Vậy thì, chiếc chìa khóa cũng một thể ấy. Xin lỗi. Chìa khóa chỉ được cầm trong tay để mở cánh cửa. Đây, nó phải là cái tay. Bây giờ, và trong chìa khóa tôi sắp nói về tối nay, thì một bàn tay duy nhất có thể nắm giữ chìa khóa này, và đó là bàn tay của đức tin. Nó là một điều duy nhất có thể—có thể nắm giữ chiếc chìa

khóa này. Và những bàn tay cầm những chiếc chìa khóa khác, và nó phải lấy một bàn tay đức tin cho điều đó.

⁴¹ Vậy thì, chúng ta nắm lấy chiếc chìa khóa với tri thức. Bây giờ, một người phải, nếu anh ta đang cố gắng để tích lũy kiến thức, đấy, vậy thì, có một chìa khóa cho điều đó. Có một cách để người này phải mở ra. Anh ta phải...nỗ lực đọc nhiều sách và phải học tập, và anh ta không thể...không ai có thể học cho anh ta. Họ có thể dạy anh ta, nhưng anh ta phải học. Và cách duy nhất để nó có thể được thực hiện, là anh ta phải nắm được chiếc chìa khóa đó, để điều gì đó trong đó mà mở ra hoặc là bày-...bày tỏ ra cho anh ta kiến thức mà anh ta đang tìm kiếm.

⁴² Và có nhiều người sẽ cố gắng chơi đàn piano, và họ...hay là âm nhạc. Họ thật sự không biết làm thế nào để chơi nó, nhưng họ có thể đi đến đó và giáo viên có thể dạy cho họ hết bài này đến bài khác, và họ hẳn chưa bao giờ học nó. Họ thật không thể cầm chiếc chìa khóa đó với sự bí ẩn đó, giai điệu và âm thanh của nhịp điệu như thế nào và tiếng phát ra làm sao. Nó nắm chìa khóa.

⁴³ Và toán học cũng vậy, có một chiếc chìa khóa với toán học, mà các bạn thật sự phải nắm vững cách làm của nó. Tôi đã thấy nhiều người mà có thể lấy bốn dãy số, và đặt những ngón tay của họ, mỗi ngón tay của họ trên một dãy số, và cứ đi thẳng xuống như *thế* cho có lẽ năm hay sáu số gì đó trong một dãy, và ghi đáp số ở dưới cùng. Đếm bốn dãy số cùng một lần, bất cứ ở đâu từ một đến chín.Ồ, tôi khó có thể tính một dãy số, trừ khi tôi có đủ các ngón tay và ngón chân để tính, để—để lấy một dãy số ra mà tính. Tôi thật không bao giờ có thể nào tìm ra được chìa khóa đó. Nhưng, các bạn thấy, một số người trong họ thật sự có chìa khóa đó cho nó, họ biết cách làm điều đó như thế nào.

⁴⁴ Và có một chiếc chìa khóa cho tri thức, con người theo đuổi tri thức. Có một chìa khóa cho khoa học, những nghiên cứu khoa học. Bây giờ, đó là, đó là một chiếc chìa khóa tuyệt vời. Người ta tìm kiếm chiếc chìa khóa đó.

⁴⁵ Giống như ở đây cách đây đã lâu người ta tìm thấy một nguyên tử, và biết rằng có những nguyên tử, và sau đó các nguyên tử khối hình thành nên phân tử và vân vân. Vậy thì, họ

phải nghiên cứu, người nào đó tin nếu nguyên tử đó đã gắn kết mọi thứ lại với nhau, nếu nguyên tử có thể được quay chung quanh, điều đó sẽ làm cho những gì mà nó đang gắn kết bị phá vỡ ra từng phần. Bởi vì, mọi vật đều được gắn kết nhờ nguyên tử, chúng ta biết điều đó. Vậy thì, cái cột đó được giữ vững nhờ các nguyên tử. Các bạn được gắn kết với nhau nhờ các nguyên tử. Cỏ, cây, mọi vật đều được giữ với nhau nhờ các nguyên tử.Ồ, nếu nguyên tử đó, hết thủy di chuyển theo một đường, nếu nó có thể bị gãy và quay ngược trở lại, thì nó sẽ phá hủy. Và, hiện nay, các nhà khoa học lớn tin rằng điều đó có thể được thực hiện, và họ đã làm việc và họ đã làm việc, và họ đặt giờ này qua giờ nọ, và tuần này qua tuần kia, năm này đến năm khác, cho đến khi cuối cùng họ chinh phục được nó.

⁴⁶ Tôi tin, đó là, Thomas Edison, nhà phát minh về bóng đèn điện, mà người ta nói người này có một kiến thức đến nỗi ông có thể làm ra ánh sáng điện. Ông là nhà phát minh ra bóng đèn. Và thậm chí ông đã không ngủ vào ban đêm. Ông ta cầm chiếc bánh mì xăng-uych trên tay và ăn bữa ăn của mình, và ngồi đó và tính toán và làm việc. Nơi nào đó trở về lại trong tâm trí của ông, điều gì đó mách bảo ông rằng ông có thể làm được điều đó. Nó là gì vậy? Nó là chiếc chìa khóa mà có thể mở ra con đường.

⁴⁷ Cách đây không lâu, có một—một người mà ông ta tin rằng ông ta có biệt tài viết truyện tranh biếm họa. Ông tin là mình đã nắm giữ chiếc chìa khóa trong tay. Và ông ta muốn...ông đã đi... Ông sống ở Kansas. Ông đã đi đến biên tập viên của một tờ báo lớn trong Thành phố Kansas, và đăng một số bài viết của mình. Và biên tập viên nói, “Thưa ông, ông thật sự không có được điều đó. Ông, không cần phải cố gắng, ông, ông không thể làm điều đó.” Nhưng điều đó không làm ông thỏa mãn. Ông biết mình đã có được nó. Và ông cứ đến lại lần này đến lần khác, cố gắng, nhưng ông ấy (nhà biên tập) vẫn không nhận ông. Cuối cùng, ông đành phải đi đến những chỗ khác, và họ cũng không nhận ông, nói rằng, “Thưa ông, ông thật sự không thể có điều đó được. Ông không thể làm được điều đó.” Nhưng tuy nhiên ông tin rằng mình có thể làm được nó. Và đó là phương cách, ông ta đã có điều gì đó trong tay mình! Cuối cùng, ông kiếm được việc viết

kịch bản ngắn cho, tôi tin là, cho một nhà biên tập hay điều gì đó cho một giáo hội, thể loại truyện tranh vui ngắn nào đó cho giáo hội. Và ông đã tự thuê cho mình một nhà để xe chuột nhất-hay một nhà để xe đây chuột tràn vào phá phách, nơi mà những con chuột đang chạy khắp nơi và trên mọi thứ, trong khăn trải giường của ông, và ông phải để ý đến nét đặc trưng của một con chuột nhỏ nào đó. Đó là nơi mà truyện Chuột Mickey ra đời. Bây giờ đó là một triệu triệu phú Walt Disney. Tại sao? Ông đã có cái gì đó trong tay, và ông biết ông đã nắm giữ nó, ông biết mình có khả năng làm điều đó. Và đó là con đường mọi thành tựu lớn được tạo nên. Khi mà đàn ông và đàn bà có cái gì đó trong tay họ, thì họ biết họ có thể làm được điều đó.

48 Khi bệnh bại liệt tấn công vào đất nước. Như, hết thấy chúng ta hiện nay được lệnh đi tiêm vắc-xin này, để ngăn ngừa bệnh đó. Khi bệnh bại liệt tấn công...Ngày hôm qua tôi có nghe một bác sĩ khi tôi đang lái xe trên đường, bác sĩ nào đó từ Louisville. Ông ta nói, “Vài năm trước đây, khi nạn dịch lớn tràn vào Louisville,” nói, “nếu những người đàn ông đã đứng vào vị trí tôi đã đứng, và nhìn thấy năm mươi bảy cái máy hô hấp nhân tạo cùng một lúc, và đàn ông, đàn bà, các chàng trai và các cô gái, đều bị liệt với một căn bệnh gọi là ‘bại liệt,’ và không có thứ gì có thể chạy chữa nó.” Ông nói, “Tôi không bao giờ muốn thấy một nạn dịch như thế xảy ra lần nữa.”

49 Nhưng khoa học nghĩ, “Nếu như có một con quỷ bệnh bại liệt như vậy, thì chắc chắn phải có một thứ gì đó để kháng lại nó.” Họ đã chiến đấu, họ đứng trên các đường phố với những đôi ủng, những người lính cứu hỏa đó, họ đưa mũ ra, và họ xin ăn, họ đi lang thang xin ăn, họ đã làm mọi thứ, cố tìm chiếc chìa khóa để mở cánh cửa tự do. Và, cuối cùng, một quý ông tín hữu Cơ-đốc tên là Salk đã tìm thấy loại vắc-xin đó. Tại sao? Có một con ác quỷ đang đe dọa, có một kẻ giết người đang đe dọa; có một chiếc chìa khóa ở nơi nào đó mà có thể mở ra sự tự do trở lại cho con người, và vắc-xin Salk là liều thuốc điều trị tuyệt vời.Ồ, thật chiếc chìa khóa có thể làm được! Vắc-xin đã ra đời, và hiện nay căn bệnh bại liệt đang bị dập tắt bởi loại vắc-xin này, bởi vì rằng nó là một “sự không bao giờ mệt mỏi và không bao giờ từ chối,” chiếc chìa

khóa ấy được đặt ở đâu đó. Đã có một thứ gì đó sẽ chúng ngừa khỏi bệnh đó, và họ đã quyết tâm để tìm ra nó.

⁵⁰ Và nếu có một con quỷ dữ như các bệnh bại liệt, bệnh bạch hầu, bệnh đậu mùa, sốt vàng da, bệnh uốn ván, chứng cứng khí hàm, và vân vân, những con quỷ này, mà khoa học, đã có thể đấu tranh, ngày và đêm, cho đến khi họ tìm thấy thuốc chủng ngừa khỏi bệnh đó, bởi vì căn bệnh đó là quỷ dữ, nó là kẻ giết người, huống chi cần phải có một chiếc chìa khóa cho sự cứu rỗi dành cho một người mà ở trong nhà tù của tội lỗi? Có một chiếc chìa khóa để mở cánh cửa đó, để giải phóng con người ra khỏi nó.

⁵¹ Một chiếc chìa khóa, thường thường, khi nó vặn khóa lại, và, khi các bạn tìm thấy một chìa khóa, nó phải là với kho báu nào đó, điều gì đó mà rất có giá trị, nếu không thì thậm chí bạn sẽ không khóa nó lại. Nếu nó không đáng để khóa lại, thì hãy để như vậy. Nhưng khi nó đáng được khóa lại! Vì vậy chìa khóa thường là sự—sự lưu ý đối với cái gì đó, hay là cách để bước vào với điều gì đó mà rất có giá trị. Chìa khóa, đó là điều mà nó được dùng cho, vậy thì, nó sẽ mở cái gì đó mà rất đáng giá.

⁵² Bây giờ chúng ta đọc trong Tin lành Giăng, chương thứ 10, Chúa Jêsus phán, “Ta là Cửa của chiên. Ta là Cửa,” không phải *một* cánh cửa, “*cái* Cửa, cái Cửa duy nhất. Ta là Đường Đi, Đường Đi, Lẽ Thật duy nhất, và Sự Sống, và chẳng bởi Ta không ai được đến cùng Cha. Ta là Cửa của chiên và hết thảy những kẻ đã đến trước Ta đều là những kẻ thù, quân trộm và cướp.” Ngài là Cửa của chiên. Ngài là Cửa cho sự cứu rỗi.

⁵³ “Chẳng có danh nào khác được ban cho loài người ở dưới Trời đặng anh em nhờ đó mà được cứu, chỉ qua Danh Chúa Jêsus Christ.” Không một giáo hội nào, không một giáo phái nào, không một tín điều nào, không giáo lý của bất cứ cái gì; chỉ qua Danh Chúa Jêsus. Đó là chiếc—đó là chiếc Chìa Khóa. Không lạ gì Phi-e-rơ có thể dùng một trong số chúng vào Ngày Lễ Ngũ tuần! Họ muốn biết làm thế nào để vào được Cửa đó. Ông đã dùng Chìa Khóa ấy. Và đó là một Chìa Khóa duy nhất, bởi vì chỉ có một cái Cửa. “Ta là Cửa.” Và Phi-e-rơ đã có Chìa Khóa để mở Nó. Và ông nói, “Hãy hối cải, ai nấy trong các ngươi, và phải nhân Danh Đức

Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình, và các người sẽ được lãnh các kho báu của Đức Chúa Trời.” Đó là chiếc Chìa Khóa cho Cánh Cửa, và Chúa Jêsus chính là Cửa.

Chỉ có một Cửa dành cho sự chữa lành, và Chúa Jêsus chính là Cửa đó.

⁵⁴ Chỉ có một Cửa duy nhất cho sự bình an. Vâng. “Ta ban sự bình an Ta cho các người.” Ngài là Cửa duy nhất cho sự bình an thật. Các bạn có thể nghĩ là mình đã có được sự bình an. Các bạn có thể tích góp đủ tiền để mua căn nhà của mình, các bạn có thể tích góp đủ tiền để mua sắm quần áo cho con cái mình, mua thức ăn để ăn, nhưng các bạn có thể có đủ sự công chúng ưa thích để được yêu mến giữa dân chúng. Nhưng khi các bạn trượt ra khỏi giày mình vào đêm nọ và sẵn sàng nằm xuống, chỉ có Một Người duy nhất có thể đem lại cho các bạn sự bình an. Đó là, nếu các bạn biết mình sẽ chết vào đêm đó, có một Sự Bình an duy nhất, và, đó là, Chúa Jêsus là Sự Bình an. Ngài là Sự Bình an của chúng ta.

⁵⁵ Ngài là sự Chữa lành của chúng ta. “Ta là Chúa Đức Chúa Trời của các người đấng chữa lành mọi bệnh tật các người.”

⁵⁶ Ngài là Cửa đối với Thiên đàng. Và không có cửa khác hay không có con đường nào khác ngoài qua Đức Chúa Jêsus Christ. Ngài là Cửa cho Thiên đàng.

⁵⁷ Và bây giờ Chúa Jêsus là Cửa đối với tất cả những sự này, và đức tin là chìa khóa để mở Cửa đó. Vậy, nếu Chúa Jêsus là Cửa cho mọi lời hứa này của Đức Chúa Trời, thì đức tin vào những công việc đã được hoàn tất của Ngài mở được mọi cánh cửa với mọi kho báu có ở bên trong Vương quốc của Đức Chúa Trời. Hiểu điều đó không? Chìa khóa là...Đức tin là chiếc chìa khóa để mở được mọi lời hứa mà Ngài làm. Chìa khóa của đức tin làm điều đó, hãy tin vào công việc đã hoàn tất của Ngài. Đó là những chiếc chìa khóa này mà chúng ta đang nói về.

⁵⁸ Bây giờ trong Hê-bơ-rơ, chương thứ 11, tôi đọc được một chuỗi những câu viết dưới đây, về những anh hùng đức tin này. Nó là chìa khóa, để—để mở Cửa, mà đã bịt miệng những con sư tử. Nó là chìa khóa, đức tin, để mở cửa những nhà tù. Nó là đức

tin, chìa khóa của đức tin, để dập tắt ngọn lửa hung tàn, thoát khỏi lưỡi gươm sắc nhọn, mang người chết sống lại. Nó là đức tin, chìa khóa của đức tin vào Đức Chúa Trời hằng sống. Bàn tay ấy, người đàn ông ấy, người đàn bà ấy, những người mà có thể lấy chiếc chìa khóa của đức tin đó, họ có thể mở mọi lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa. Nhưng nếu các bạn không có chiếc chìa khóa ấy, các bạn chỉ có thể quan sát, các bạn sẽ không bao giờ mở được nó. Các bạn sẽ đập nó ra, bởi vì chìa khóa này...

⁵⁹ Bất cứ chiếc chìa khóa được làm chính xác nào đều có những khắc khớp với phía bên trong của ổ khóa, và nó có một hình dạng nhất định, một hình dạng nào đó của chúng những chiếc chìa khóa để vặn những khắc đó. Và chỉ một cái khắc nhỏ không trùng với cái rãnh của nó, thì sẽ làm đảo lộn mọi thứ.

⁶⁰ Cho nên, tôi tin vào Phúc âm trọn vẹn, mọi Lời của Đức Chúa Trời, điều đó vặn cho quyền năng của Đức Chúa Trời mở ra, điều đó vặn ra những ơn phước của Ngài đến với dân sự. Nó là chìa khóa cho Cửa đó, để mở Nó. Ồ, những vị anh hùng vĩ đại kia, những vị tiên tri ấy và những người vĩ đại trong Kinh Thánh, mà đã có chìa khóa ấy! Đó là lý do họ có thể bị đập được mồm sư tử, dập tắt được ngọn lửa hung dữ, thoát khỏi lưỡi gươm sắc nhọn, mang người chết trở lại với sự sống, và làm được đủ thứ phép lạ, là bởi vì họ cầm chiếc chìa khóa đó và họ đã biết rằng nó đã có tác dụng, bởi vì nó là một chìa khóa lời Kinh Thánh được sanh ra.

⁶¹ Vậy thì, nếu tôi thi hành giám sát với một chìa khóa tín điều, thì tôi không biết những gì nó sẽ làm. Nếu họ nói “giáo hội của tôi dạy *điều này*,” tôi chẳng biết gì về điều đó.

⁶² Nhưng khi Kinh Thánh dạy điều đó, và tôi cầm chìa khóa đức tin trong tay mình, hay là trong lòng mình, mà nói rằng “đó là Lời Đức Chúa Trời,” điều đó sẽ dập tắt được ngọn lửa hung, nó sẽ mở ra sự chữa lành cho những người đau, nó sẽ mở ra sự cứu rỗi cho những người bị hư mất. Tôi phải bước vào Cửa, mọi sự đều ở trong Danh Ngài. “Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhờ Danh Ngài mà làm mọi điều.” Biết rằng chìa khóa mà các bạn đã có được là đức tin, vì nó là chìa khóa được làm bằng lời Kinh Thánh. Vậy thì, nếu nó là chìa khóa tín điều, chìa khóa giáo

phái, thì tôi không biết nó sẽ làm gì. Nhưng nếu nó là chiếc chìa khóa lời Kinh Thánh, nó sẽ mở được, bởi vì Đức Chúa Trời đã phán vậy. Vậy thì, ồ, không ngạc nhiên khi họ có thể dập tắt lửa hừng, và vân vân, họ đã có chìa khóa.

⁶³ Cái gạt đầu trước tiên của Đức Chúa Trời đối với một trong các vị tiên tri đó, không gì có thể ngăn cản được họ. Ngài đã không phải làm như Ngài làm cho tôi lần nào đó, đập lần này qua lần khác, và có lẽ các bạn (tôi hi vọng là không), nhưng cứ nói với tôi, “Hãy đi làm điều này,” và sau đó các bạn sẽ vấp ngã, “Thế thì hãy đi làm *điều này*,” và “Đi trở lại và làm việc đó lần nữa, người đã làm nó không đúng.” Chỉ một cái gạt đầu nhỏ! Chỉ, họ có thể thật sự cảm nhận được Thánh Linh phán với họ, “Đó là điều phải làm,” và không có gì sẽ ngăn cản họ. Thưa anh em, họ—họ—họ đã bị được miệng sư tử, họ thoát khỏi lưỡi gươm, họ dập tắt lửa, họ đã làm được mọi việc. Chỉ một cái gạt đầu nhỏ từ Đức Chúa Trời, bởi vì họ cầm chìa khóa trong tay họ, đức tin lớn đó! Họ đã làm mọi việc cho Đức Chúa Trời bởi vì không điều gì sẽ ngăn cản họ được. Ồ, thật vinh hiển biết bao!

⁶⁴ Giống như người trai trẻ kia một lần nọ đến với một người anh cao niên mà là một cụ già tin kính, một tiên tri già của Đức Chúa Trời. Và anh chàng này nghe nói người đó luôn luôn làm chứng, luôn luôn nói về sự nhơn từ của Đức Chúa Trời, và cách mà Đức Chúa Trời đó là như thế nào, và Đấng Christ là gì, và cứ tiếp tục, nói. Cuối cùng, chàng trai trẻ này sẽ được phong chức trong chức vụ, vì vậy anh đã đến với nhà hiền triết già đáng tin cậy này, và anh nói với ông, “Thưa thầy, tôi muốn được hỏi thầy một câu.”

Người bảo, “Cứ hỏi đi, hỡi chàng trai trẻ.”

⁶⁵ Anh ta hỏi, “Có phải Đấng Christ thật đúng là có ý nghĩa nhiều với thầy như thầy đã nói Điều đó không?”

⁶⁶ Người đáp, “Ngài có ý nghĩa với ta còn nhiều hơn những gì mà ta đã có thể từng có hơi thở để nói!” Thế đấy các bạn. Điều đó là gì? Người đã tìm thấy chìa khóa.

⁶⁷ Người trai trẻ đó đã nói, dựa trên điều đó, “Nếu thầy khẳng định những điều này, và thầy nói với tôi rằng chúng là thật như

thầy đã giảng, thì tôi muốn biết Chúa Jêsus đó giống như vậy, trong hiện thực giống như vậy.” Điều đó là gì? Anh ta biết cụ già kia đã nắm giữ một chìa khóa, mà ông có thể mở và có thể khóa lại được.

⁶⁸ Các bạn biết, một chiếc chìa khóa để khóa, cũng, để mở. Thấy không? Anh em có thể buông ra hoặc cột lại. Đúng thế. Cùng chìa khóa ấy để khóa, để mở. Chìa khóa để mở ra, có thể khóa lại. Và điều đó chính xác, đấy, bởi vì nó làm cả hai công dụng. Thật đáng tiếc thay khi hội thánh đã đánh mất tầm nhìn của nó về điều đó! Thật là một điều đáng buồn đó là khi hội thánh tự bán mình cho các tín điều, như chúng ta đã làm ngày hôm nay, và hiện giờ kêu gọi hiệp nhất.

⁶⁹ Chúng ta đã thấy nơi mà hệ thống cấp bậc giáo hội La Mã lớn và họ sẽ gặp hiện nay, họ sẽ thay đổi một số chương trình. Tôi nghĩ họ đã không thay đổi; nhưng họ sẽ tiến hành, dù thế nào đi nữa, cho mỗi linh mục quyền lực của một giáo hoàng, và—và bất cứ nơi đâu người đó ở, và đại loại như vậy. Thật đáng tiếc thay, rằng giáo hội đã từng bán mình cho những giáo điều thay vì Lời. Thấy không? Đó chính là nơi mà họ đã đánh rơi chiếc chìa khóa, ngay tại đó. Đó là lý do tại sao những dấu kỳ phép lạ không được bày tỏ ở giữa dân sự ngày hôm nay, mà trước đây đã có, họ đã đánh mất chìa khóa! Đúng thế, họ biết Cửa, họ biết Cửa thì ở đó, nhưng điều tiếp theo là chìa khóa để mở Cửa. Những châu báu nằm đằng sau Cửa đó. Chúng đã bị khóa chặt lại, ngoài tầm nhìn, từ những kẻ không tin. Nhưng người tin, tức là người có đức tin và có thể lấy chiếc chìa khóa của đức tin, thì có thể mở được những Cửa này. Vàng, thưa quý vị.

⁷⁰ Cách đây vài năm một lần nọ ở đây, có một anh em giáo sĩ, và anh cảm thấy anh có sự kêu gọi để đi đến châu Phi. Anh ấy là một người trẻ tuổi; một vợ và hai con, rất đẹp, hai cô con gái nhỏ, mỗi người, khoảng chừng bảy hay tám tuổi. Và anh chàng trẻ tuổi này không thể lìa xa gia đình. Anh ta là một—một mục sư, anh có một hội thánh tử tế trong miền quê. Nhưng anh thật sự không thể bỏ đi từ sự kêu gọi đó, anh “phải đi đến châu Phi.” Và anh đã cầu nguyện, ngày và đêm. Anh không muốn đi. Và Đức Chúa Trời cứ phán với anh, “Con phải đi!” Và cuối cùng cho

đến khi anh đi đến một chỗ, một cao điểm, nơi mà, anh—anh phải đi!

⁷¹ Vì vậy anh đã đi đến ban truyền giáo của giáo hội mình, và anh nói, “Đức Chúa Trời đã kêu gọi tôi vào cánh đồng truyền giáo trên đường đi vào vùng rừng nhiệt đới của—của Rhodesia.” Và trong rừng này căn bệnh sốt rét đang hoành hành, với cơn sốt và với mặt trời nóng bức đó, chứng nứt da và chứng phong hủi, và tất cả các loại bệnh tật khác trong rừng nhiệt đới này, là nơi anh sẽ làm, phải sống phần đời còn lại của mình. Bán hết nhà cửa của anh và mọi thứ anh có. Vì vậy ban truyền giáo muốn thử nghiệm anh, và họ nói, “Bây giờ ông có chắc chắn không?”

Anh trả lời, “Tôi chắc chắn.”

⁷² Họ nói với anh, “Thưa ông, ông đã suy nghĩ điều đó về cách này, rằng ông đã có hai cô con gái bé nhỏ xinh đẹp, và ông còn có một—một cô vợ trẻ đáng yêu, và nếu ông cứ... Tại sao ông không chỉ đi qua và xem thử nó như thế nào và rồi trở về?”

⁷³ Anh ấy trả lời, “Không, Chúa đã phán với tôi. Ồ, điều đó rất thực!” Anh nói, “Chúa đã kêu gọi tôi. Và tôi—tôi không muốn rời khỏi nhà mình, tôi không muốn rời xa hội thánh của tôi và dân sự của mình, nhưng Chúa đã kêu gọi tôi đến trong khu rừng đó.”

⁷⁴ Và người đó nói, “Thưa ông, ông biết là các con gái nhỏ của ông có thể mắc chứng sốt vàng da hay là sốt nặng nước tiểu màu đen, và chết, qua đêm không?” Và anh đã hỏi ý kiến nhiều người khác nhau mà đã mất con cái của họ, những người trẻ khác, để đem chúng vào nơi đó, về những bệnh mà chúng đã không có thuốc chữa ngừa. Và nói, “Hãy nghĩ về bệnh phong hủi, về người vợ đẹp và hai cô con gái nhỏ của ông mắc chứng bệnh phong đó, và mặt trời nóng bức đó và những sự khác mà ông phải chịu đựng.” Nói, “Ông không sợ à, và sự nguy hiểm của việc đưa vợ và các con ông vào một nơi như vậy sao?”

⁷⁵ Và nhà truyền giáo đứng đó, chàng trai trẻ, và những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống đôi gò má anh, anh quay lại, anh nói, “Hỡi anh em đồng lao của tôi! Khái tượng của tôi về sự kêu gọi của Đức Chúa Trời,” anh nói, “nếu Đức Chúa Trời đã kêu gọi tôi đến châu Phi, thì con cái và gia đình tôi được an toàn ở châu

Phi hơn bất cứ nơi nào trên thế giới.” A-men. Đó là gì? Anh đã có chìa khóa đối với sự kêu gọi mình, anh đã có đức tin về những gì anh đang nói về. Ồ, tôi nghĩ, thật là một lời nhận xét dũng cảm! Khi lần đầu tiên tôi nghe điều đó, lòng tôi se thắt lại. Đây, “Nếu Đức Chúa Trời đã kêu gọi tôi đi đến châu Phi, thì các con tôi ở trong bệnh phong cùi và dịch bệnh và mọi thứ khác, chúng được an toàn ở đó hơn bất cứ nơi nào khác trên mặt đất.” Anh ấy đã có chìa khóa. Đó là những gì nó nắm giữ.

⁷⁶ Khi các bạn đã có chìa khóa, thì không có sợ hãi, không có sự nghi ngờ, không có thắc mắc. Các bạn không phải hỏi bất cứ ai khác về nó, các bạn biết chính xác. Các bạn đã có nó trong tay, các bạn biết điều gì để làm. A-men. Các bạn biết điều cốt lõi là gì, các bạn biết cánh cửa sẽ mở. Các bạn đã kiểm tra các khắc ổ khóa và các bạn biết nó khớp hoàn toàn, cánh cửa sẽ mở bật ra khi các bạn tra chìa khóa vào nó.

⁷⁷ Ồ, giá như hội thánh chỉ sở hữu những chìa khóa này! Nếu hội thánh chỉ sở hữu chìa khóa đức tin đó, chúng ta có thể mở bất kỳ cánh cửa nào, bất cứ bệnh tật nào, bất cứ bệnh dịch nào, bất cứ trường hợp nào có ở đó. Nó có thể được mở ra với chúng ta nếu chúng ta có thể chỉ sở hữu chìa khóa này. Con người này đã có chìa khóa đối với sự kêu gọi của mình.

⁷⁸ Nếu như các bạn sẽ tha thứ một lời làm chứng cá nhân. Tôi nhớ khoảng chừng mười lăm, mười bảy năm trước đây, khi đó Chúa đã phán với tôi đi xuống dưới đó chỗ con sông, khi Ngài giáng xuống trong Trụ Lửa đó mà bức ảnh của Ngài các bạn nhìn thấy, và Ngài phán với tôi và Ngài phán, “Con phải đem Sứ điệp này đi khắp thế giới.”

Và tôi nhớ ở Green’s Mill khi Ngài đã phán với tôi.

⁷⁹ Và tôi đã đi và thuật lại với mục sư, và ông đã bảo tôi, nói, “Billy à, tối hôm đó anh đã ăn phải thứ gì? Anh đã có một cơn ác mộng.” Ông nói, “Hãy trở về với công việc của mình đi. Anh đang làm việc ở Công ty Dịch vụ Công cộng, có một công việc tốt, cứ trở về và chăm lo công việc của—của anh, con à.” Nói, “Anh đã có cơn ác mộng. Anh ăn phải thứ gì đó.” Điều đó chẳng làm tôi chùn bước tí nào!

⁸⁰ Khi tôi bắt đầu cho những buổi nhóm chữa lành, nhiều người trong anh em ở đây còn nhớ Sứ điệp của tôi sáng hôm đó, *Khi Đavít Đi Đến Gặp Gô-li-át*, tôi đã giảng về.

⁸¹ Và họ bảo tôi, người ấy nói, “Trong thời đại khoa học hiện đại này, khi chúng tôi đã có tất cả loại nghiên cứu thuốc men, khi chúng tôi đã có những bác sĩ giỏi nhất, khi giáo hội đã mong quên đi sự chữa lành Thiên thiêng và điều vớ vẩn đó từ nhiều, nhiều năm trước đây, anh sẽ đi thế nào trước một con người khổng lồ lớn như thế? Làm sao anh sẽ bước ra đối mặt với các tín đồ Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, và vân vân, và thậm chí cả những người Ngũ Tuần, là những người đã quên hẳn điều đó từ rất lâu rồi, và đã đi theo những tín điều của họ? Làm sao anh sẽ đối mặt, với không một giáo phái nào hay không gì khác hỗ trợ anh? Anh sẽ làm gì đây, Bill?” Dù sao đi nữa, điều gì khác nữa, điều đó đã không làm tôi nao núng một chút nào, vì tôi đã cầm một chìa khóa trong tay! Tôi nói...Họ nói, “Chẳng ai sẽ tin anh đâu. Anh sẽ không thể làm điều đó. Không ai sẽ tin anh.”

⁸² Tôi trả lời, “Tôi không quan tâm. Có một điều chắc chắn; Đức Chúa Trời đã kêu gọi tôi, và tôi phải đi bởi vì Đức Chúa Trời đã kêu gọi tôi.” Tôi đã cầm chìa khóa. Ngài đã gọi tôi, Ngài đã bày tỏ cho tôi, Ngài đã phán với tôi, và tôi đã nhìn thấy sự Hiện diện của Ngài khi Ngài giao phó nhiệm vụ cho tôi, và chiếc chìa khóa đã ở đó!

⁸³ Vị mục sư hỏi, “Với trình độ học vấn mới lớp bảy, và anh sẽ giảng đạo và cầu nguyện trước các vua và các quần thần!”

Tôi đáp, “Đó là theo Lời Ngài!”

⁸⁴ Khoảng thời điểm này năm ngoái, hoặc một tuần hay hai tuần trước, khi tôi đến với một hội thánh ở đây và nói với anh em rằng Chúa Đức Chúa Trời đã ban cho tôi một khả tượng về việc đi...thực hiện một chuyến đi săn, và một—một con thú nào đó tôi sẽ tìm thấy, mà con thú đó sẽ có những chiếc sừng dài bốn mươi hai in-sơ trên nó. Và trên đường đi đến kiếm con thú này (nơi mà nó sẽ nằm, và vị trí nó sẽ ở), trên đường trở về tôi sẽ giết được một con gấu xám đầu bạc. Và tôi đi đến vùng đã biết này, và tôi nói chuyện với người đó, và anh ta nói, “Tôi không biết gì

về con thú nào giống như vậy. Và lâu lắm rồi, tôi chưa hề thấy một con gấu xám nào.”

Tôi nói, “Nhưng nó phải ở quanh đâu đây thôi.”

⁸⁵ Vậy anh ta nói, “Chúng tôi thậm chí không đi vào vùng gấu ở. Chúng tôi chỉ săn cừu, đi lên phía trên đường giáp giới.”Ồ, tôi đã đi với anh ta.

⁸⁶ Và ngày thứ hai đi ra, trong chính chỗ đó, chính xác nơi mà Chúa đã phán bảo, con thú nằm ở đó. Vì vậy khi tôi đi đến và có được con thú, và trong khi chúng tôi đang lấy lớp da và các sừng và vân vân, lấy ra, anh ta nói, “Tôi muốn hỏi anh đôi điều. Anh đã kể với tôi, ba ngày trước khi chúng ta rời khỏi trại—trại, rằng sau khi anh đã bắn con thú chắc chắn này, rằng trên đường đi trở về anh ‘sẽ giết một con gấu xám đầu bạc này.’”

Tôi nói, “Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY!”

⁸⁷ Anh ấy nói, “Tôi không đang nghi ngờ,” anh ấy nói, “bởi vì anh trai tôi là một người mắc chứng bệnh động kinh, và anh chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy trong đời, khi anh đi đến đây lần nọ, và anh kể với tôi chàng trai đó sẽ được chữa lành khi tôi đã làm một điều nào đó. Và anh ấy đã lành.” Anh nói tiếp, “Bây giờ, nhưng, Anh Branham à, tôi muốn hỏi anh,” anh nói, “Tôi có thể nhìn thấy hết thấy các con đường đi xuống ngọn núi đó để đến nơi đường biên giới, những con ngựa chúng đang đứng. Và chẳng có gì ở đó. Chẳng có lấy một bãi cỏ, chẳng có đá, chẳng có gì cả.” Rêu tuần lộc, mà cao khoảng chừng hai in-sơ, ở trên đường biên giới, trên đường biên giới một dặm hoặc hơn nữa. Nói, “Con gấu sẽ ở đâu?”

⁸⁸ Tôi nói, “Đức Chúa Trời là Giê-hô-va Di-rê. Nếu Ngài đã phán với tôi sẽ có một con gấu chỗ đó, thì sẽ có một con ở đó.”

⁸⁹ Đi xuống núi, gần như mỗi lần chúng tôi đi được nửa dặm hoặc như vậy, gần hơn, anh ấy nói, “Anh Branham, gần thì giờ cho con gấu đó xuất hiện.”

Tôi đáp, “Đừng lo, nó sẽ ở đây.”

⁹⁰ Và khi chúng tôi hầu như ở trong khoảng năm trăm thước chỗ mấy con ngựa, chúng tôi phải nghỉ lần nữa với cái sừng nặng và các thú ở trên lưng chúng tôi. Và anh ta quay nhìn quanh một

lần nữa, và tôi nhìn thấy mặt anh khi anh nhìn vào tôi, dường như tận trong lòng mình anh ấy đang thắc mắc. Đấy, anh ấy *đã hi vọng* nó sẽ ở đó, nhưng anh đã không có chìa khóa.

⁹¹ Nhưng dù sao đi nữa, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, Ngài không bao giờ làm tôi thất vọng. Khi Ngài phán với tôi sẽ có một con gấu đầu bạc ở đó, tôi đã có chìa khóa. Tôi không nghi ngờ điều đó một chút nào, không một chút nào. Tôi quay sang anh ấy, và tôi nói, “Bud, nó sẽ ở đó.” Và ngay lúc tôi vừa quay lại, đã có con gấu ấy [Băng trắng—Bt.] đang đứng ở ngay trên chúng tôi, khoảng chừng nửa dặm.

⁹² Anh ấy đeo kính vào, anh nói, “Billy, tôi xác nhận, nó là một con gấu đầu bạc to lắm!”

⁹³ Đấy, chìa khóa, một khái tượng, Lời của Đức Chúa Trời, không có gì có thể thay đổi Nó hoặc ngăn cản Nó. Những gì hội thánh cần tối hôm nay không phải là học vấn. Những gì hội thánh cần tối hôm nay không phải là một giáo phái. Những gì hội thánh cần tối hôm nay không phải là tín điều. Những gì hội thánh cần tối hôm nay là chìa khóa cho lời Kinh Thánh, Cái Cửa. Mà, Đấng Christ là Cái Cửa, và Ngài là Lời. Đức tin vào Lời của Đức Chúa Trời hằng sống mở được mọi cái cửa.

Đức Chúa Trời ôi, xin ban cho chúng con chìa khóa ấy. Xin ban cho chúng con chìa khóa ấy.

⁹⁴ Hê-bơ-rơ, chương 12, nói, “Thấy rằng chúng ta được nhiều người chứng kiến vây lấy như đám mây rất lớn, chúng ta hãy nên quăng hết mọi gánh nặng, và sự không tin mà rất dễ vấn vương chúng ta.” Nó nói “tội lỗi,” mà, *tội lỗi* là “sự không tin.” Hiểu không? Một tội lỗi duy nhất, đó là sự không tin.

⁹⁵ Và *tội lỗi* có nghĩa là “lạc mất mục tiêu.” Giống như các bạn đang bắn, các bạn nhắm trật mục tiêu, tốt hơn hết là chỉnh lại súng của các bạn, đấy, bởi vì có cái gì đó sai trật. Các bạn đã đánh mất mục tiêu. Đấy, hãy trở về và thử lại xem. Hiểu không? Nó có nghĩa là quay lại, bạn bỏ mất cái đích. Khi bạn muốn trở thành một tín hữu Cơ-đốc, và bạn đi gia nhập giáo hội, bạn đã lạc mất mục tiêu. Khi bạn muốn trở nên một tín hữu Cơ-đốc, và bạn được rảy nước trong danh của “Đức Cha, Đức Con, Đức Thánh Linh,”

bạn đã lạc mất mục tiêu. Tốt hơn là hãy trở lại. Bạn sẽ không ở trên mục tiêu. Bạn sẽ phân tán ra, thật chắc chắn. Chỉ có duy nhất một Điều có thể nắm giữ các bạn trong đường lối trọn vẹn, đó là lời Kinh Thánh, là Kinh Thánh, là Lời. Vì, cả trời và đất này sẽ qua đi, nhưng Lời Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ qua đi.

⁹⁶ Vì thế, hãy cầm giữ chìa khóa, đức tin vào Lời! Và mỗi chút của đức tin mà các bạn tin, và đừng nghi ngờ chút nào, thì các bạn có thể mở được mọi cánh cửa mà đứng ở giữa bạn và ơn phước mà Đức Chúa Trời dành cho bạn. Cầu xin Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng ta có được các chìa khóa, là lời cầu nguyện của tôi. Xin chúng ta hãy cúi đầu giờ này để dâng lời cầu nguyện.

⁹⁷ Lạy Cha chúng con ở trên Trời, chúng con cảm ơn Ngài tối hôm nay rằng Ngài đã cho chúng con một chìa khóa để mở cho chúng con sự cứu rỗi. Con—con tạ ơn Ngài vì điều đó, Chúa ôi, nhờ đó mà chúng con được cứu, và nhờ chìa khóa này mà chúng con có thể được sử dụng cho đến bây giờ. Nhưng, lạy Đức Chúa Trời, xin ban cho chúng con đức tin, hầu cho mỗi một trong những Lời này được chép trong Sách của Ngài là những chiếc đòn bẩy, và Chìa Khóa này được gọi là Chúa Jêsus...Cửa này, con muốn nói, được gọi là Chúa Jêsus; và chìa khóa, được gọi là đức tin, chạm đến mọi Lời, nó mở được cửa đó. Nó làm cho đòn bẩy đó bật xuống và chúng con có thể bước vào phía bên trong ơn phước đó. Lạy Cha trên Trời, xin ban cho chúng con những chìa khóa, để chúng con có thể đặt niềm tin vào những lời hứa của Đức Chúa Trời, để đức tin của chúng con không thể sai, hầu cho chúng con có thể có năng lực được phục sự cho Ngài và cho những người mà chúng con cộng tác với.

⁹⁸ Xin tha thứ mọi lỗi lầm của sự không tin của chúng con, Chúa ôi, và giúp chúng con trở nên của Ngài. Chúng con đang đến với bàn tiệc thánh giờ này, và con cầu xin, Cha trên Trời, để Ngài sẽ tha thứ cho chúng con về mọi sự vi phạm của chúng con, hầu cho chúng con có thể bước vào trong sự vui mừng của sự thông công chung quanh bàn của Đức Chúa Trời. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁹⁹ Thưa các anh, chị em, nếu anh chị em đã có chìa khóa cho Vương quốc, chìa khóa cho Cánh Cửa, chìa khóa của sự cứu rỗi,

Đức Chúa Trời giúp đỡ anh chị em mở những cánh cửa đó và để cho Chúa Jêsus bước vào. Hãy để Ngài ban cho anh chị em những điều mà anh chị em rất—rất ao ước.

¹⁰⁰ Bây giờ, chỉ một lát trước khi chúng ta bắt đầu đọc về tiệc thánh, tôi muốn nói một điều bởi vì nó liên quan đến lễ tiệc thánh. Và khi chúng ta đến với bàn thờ này, chỉ có một con đường duy nhất để đến, đó là, nếu chúng ta cầm chìa khóa của đức tin trong tay mình, mà để chúng ta biết rằng tội lỗi của chúng ta được tha thứ. Và nếu chúng ta không có chìa khóa đó để mở Cửa đó, để tội lỗi của chúng ta được tha thứ, thì chúng ta không có phạm sự gì ở bàn tiệc của Chúa. Bởi vì, người nào ăn và uống một cách không xứng đáng, tức là ăn và uống sự xét đoán cho mình, vì không phân biệt thân Chúa. Vậy thì, điều đó là thật.

¹⁰¹ Tôi nghĩ mọi người trong chúng ta đều biết rằng hôm nay là Ngày Thông công Toàn quốc. Đây là ngày mà hết thảy các giáo hội đều dự lễ tiệc thánh. Nó là Ngày Thông công Toàn quốc trên khắp đất nước. Và tôi nghĩ rằng sẽ thích hợp để giảng một hay đôi lời về tiệc thánh trước khi chúng ta dự nó, trong khi mục sư, nếu ông ấy muốn, lấy Kinh Thánh sẵn sàng để đọc về—về thứ tự của bàn tiệc của Chúa. Bây giờ, lễ tiệc thánh này...Bây giờ, tôi sẽ không làm mất thì giờ nhưng chỉ khoảng mười phút.

¹⁰² Tiệc thánh này mà chúng ta sắp dự, đã có một sự tranh cãi lớn nhất về bất cứ giáo lý nào trong Kinh Thánh. Đó là của họ... một trong những sự tranh cãi đầu tiên của họ trong hội thánh ban đầu. Và ngày hôm nay phái Tin Lành, của Giám Nhiệm và những người Giám Lý, và nhiều giáo hội Tin Lành khác, sẽ vui lòng chấp nhận Công giáo, giáo lý Công giáo La Mã, nếu họ có thể bỏ qua sự tranh cãi nhỏ về tiệc thánh. Nhưng họ sẽ đồng ý rằng linh mục nên được cưới vợ và là những mục sư truyền đạo, giáo hội Công giáo đã chấp thuận về điều đó nhiều lần trong các hội nghị và các buổi nhóm của họ. Họ đồng ý về việc đó. Và họ sẽ đồng ý về những sự cầu nguyện khác nhau, và vân vân, giáo hội Tin Lành sẽ đồng ý dựa trên điều đó. Và những sách giáo lý vấn đáp và đại loại như vậy, bàn thờ nhỏ ở đây và ở đó, và giáo hội Công giáo đang muốn làm điều đó. Nhưng khi đến với tiệc thánh, ở đó họ sa ngã. Bất kỳ người nào mà đã từng đọc sách lịch

sử đều biết điều đó. Nhưng, dĩ nhiên, với cách suy nghĩ của tôi, họ đã bỏ đi rất nhiều điều, trước khi tôi—tôi có thể chấp nhận nó, các bạn thấy, bởi vì nó không phải là Kinh Thánh.

¹⁰³ Nhưng tôi muốn các bạn nói lên một điều đối với giáo hội Công giáo. Các bạn có biết giáo hội Công giáo, lúc ban đầu, là giáo hội Ngũ tuần thuộc về sứ đồ không? Tất nhiên là vậy! Đó là thời kỳ bắt đầu đầu tiên của hội thánh. Và các bạn thấy nơi họ—nơi họ đi đến, họ đã cứ bứt đi Lờì và tiêm vào một giáo điều.

¹⁰⁴ Và nếu giáo hội Ngũ Tuần sẽ tồn tại thêm hàng trăm năm nữa, nó sẽ đi xa ra ngoài Kinh Thánh hơn giáo hội Công giáo ngày hôm nay, từ cách nó đang hoạt động bây giờ.

¹⁰⁵ Giáo hội Công giáo phải mất nhiều, trăm năm để đi xa khỏi Nó, ba trăm năm, từ hội thánh ban đầu cho đến sự tổ chức của giáo hội Công giáo La Mã, mà họ đã bắt đầu. Và họ đã bắt lấy, mang vào những chức sắc tôn giáo quan trọng và những thứ khác, và họ đã cắt bớt *điều này* và đưa vào *điều này*, và lấy ra *điều này* và dựng lên *điều kia*, và hạ bệ những hình tượng ngoại giáo xuống và đưa những tượng Cơ-đốc nhân lên, và vân vân, và cứ dàn xếp về Điều đó mãi cho đến khi họ đến với những gì họ đã có bây giờ, là giáo hội Công giáo La Mã.

¹⁰⁶ Và giáo hội Ngũ Tuần Tin Lành từ—từ năm mươi năm mà nó đã được tồn tại, và nơi mà nó sa ngã từ nơi mà nó đã bắt đầu, nó sẽ ở trong một dáng vẻ tồi tệ hơn so với giáo hội Công giáo, trong một trăm năm từ bây giờ. Đúng vậy. Đó là một lời quan trọng để nói, nhưng hãy nhìn xem họ đã sa ngã từ đâu. Họ đã đi ngay vào việc lập tổ chức, họ đã đi ngay vào thỏa hiệp về *điều này* và *điều kia*, và mọi thứ khác. Và họ đấy, thấy đó, đang đi ngay trở về.

¹⁰⁷ Nhưng, *tiệc thánh*, nó được gọi là “bữa ăn tối của Chúa.” Bây giờ, rất nhiều người, họ muốn làm điều đó vào buổi sáng. Đã không nói trong Kinh Thánh đó là *bữa ăn sáng* của Ngài. Và làm sao những người này ngày hôm nay, làm sao họ vẫn có thể nói “bữa ăn tối của Chúa,” và họ lại không làm theo. Họ đã cắt bỏ *bữa ăn tối*, và bỏ qua nó, và gọi nó là “bữa ăn chiều tối,” vô lý. Bữa ăn tối!

¹⁰⁸ Bây giờ, luôn luôn là một sự tranh cãi trong các thời đại Kinh Thánh, nó đã là một sự tranh cãi lúc đó. Nhiều người đã hiểu sai

bữa ăn tối của Chúa. Khi họ đến với bàn tiệc, Phao-lô đã nói với những người Cô-rinh-tô ấy, họ đã đến và say ở bàn tiệc của Chúa. Thấy đó, thật là đã hiểu sai ngay lúc đó. Ông nói, “Nếu các người muốn ăn, hãy ăn ở nhà.”

¹⁰⁹ Và điều khác nữa, nó đã bị hiểu nhầm, những gì nó đã là. Những tội nhân, và người đang sống trong tội lỗi, đều đến và dự tiệc thánh. Và điều đó bị hiểu sai lầm. Một người sống với mẹ mình, mẹ nuôi, và giáo hội đã bảo anh ta về điều đó; vẫn dự tiệc thánh tại bàn.

¹¹⁰ Và đã có những sự chia rẽ ở giữa họ, và họ vẫn dự tiệc thánh. Ông nói, “Ta hiểu rằng các người bước đi giống như phần còn lại các dân Ngoại kia. Và có—có một sự xích mích giữa vòng các người, giống như đặc biệt có ở—ở trong nhà của Sê-pha, và vân vân.” Nói, “Các người bước đi giống như các dân Ngoại còn lại kia.” Đây, nó đã bị hiểu nhầm.

¹¹¹ Tiệc thánh đã luôn bị nhầm lẫn. Bây giờ, tôi có thể nói tiếp về điều đó trong nhiều giờ, nhưng chúng ta phải hiểu được tiệc thánh này và lễ rửa chân. Bây giờ người ta đã đơn giản bỏ đi việc rửa chân cho nhau, nhưng chỉ một số ít giáo phái vẫn còn giữ. Rất nhiều người Ngũ Tuần đã bỏ hẳn điều đó. Thấy không? Và nó vẫn còn ở trong Kinh Thánh theo như cách nó đã được chép. Thấy không?

¹¹² Bây giờ, La Mã không gọi đó là “tiệc thánh.” Họ gọi đó là “thánh lễ, nó là lễ ban thánh thể.” Họ không dự tiệc thánh, họ dự lễ ban thánh thể. Nó là lễ ban thánh thể, và lễ ban thánh thể chắc chắn có một ý nghĩa đích thực từ lễ tiệc thánh. Một *thánh lễ* có nghĩa là “sự hi vọng.” Họ nhận lễ ban thánh thể hi vọng (rằng trong việc làm điều này trong lễ ban thánh thể) để Đức Chúa Trời sẽ tha thứ họ về những tội lỗi của họ, bởi việc nhận lấy “thân thể theo nghĩa đen của Đấng Christ, cái mà linh mục gọi là Thân và Huyết của Đấng Christ,” nhận lấy cái đó, hi vọng rằng Đức Chúa Trời sẽ bỏ qua tội lỗi của họ bởi việc làm vậy. Nó là một lễ ban thánh thể.

¹¹³ Những người Tin Lành thì gọi đó là “tiệc thánh.” Tiệc thánh có nghĩa là “sự tạ ơn.” Điều mà người Tin Lành... Công giáo thì nhận lễ ban thánh thể, trong lễ ban thánh thể hi vọng rằng Đức

Chúa Trời sẽ tha thứ họ về những việc làm xấu xa của họ. Người Tin Lành thì nhận lễ đó với sự tạ ơn vì những gì đã làm rồi với tiệc thánh với Đức Chúa Trời; sự thông công với Ngài, rằng điều đó đã được làm rồi. Công giáo đang hi vọng điều đó được thực hiện; Tin Lành thì nói điều đó đã được thực hiện rồi. Công giáo thì tự hỏi liệu tội lỗi của người ấy được tha thứ không; còn Tin Lành thì xưng nhận rằng họ được tha thứ, rằng người ấy được tự do. Và một tiệc thánh là thông công với Đức Chúa Trời. Và những thứ mà chúng ta nhận lấy, không ở trong *những hi vọng* rằng tội lỗi chúng ta được tha thứ, nhưng chúng *được* tha thứ rồi. Bởi vì nó... Một bên là sự hi vọng; và một bên kia là đức tin. Một bên thì hi vọng là mình đúng; còn bên kia biết mình đúng. Hiểu không? Một bên kia, một bên thì hi vọng, bởi vì người ấy không biết mình đứng ở đâu; một bên kia biết mình đúng, bởi vì người ấy biết những gì Đức Chúa Trời đã phán. Chính là điều đó. Đó là sự khác nhau. Vì thế, khi các bạn chỉ hi vọng, hãy cẩn thận; nhưng khi các bạn biết, thì hãy tấn tới. Thấy đó, thế thì các bạn đang ở trong sự thông công với Đức Chúa Trời. Tin Lành thì, anh ta nói mình được tha thứ và anh ta biết điều đó; Công giáo có lễ ban thánh thể, hi vọng rằng mình sẽ được tha thứ. Nó cũng giống như thế này: một người là kẻ ăn xin, hi vọng rằng mọi sự sẽ tốt đẹp, đấy; còn người kia là một người ăn xin cảm ơn về những gì mình đã nhận được rồi. Cả hai đều là những người ăn xin. Nhưng một người thì ăn xin, hi vọng là mình sẽ nhận được những gì mình xin; còn người ăn xin kia thì biết mình đã nhận được nó rồi, và cảm ơn Ngài vì ban nó cho người đó. Vậy thì, đó là sự khác biệt. Đó là tiệc thánh. Vâng, thưa quý vị. Một người hi vọng rằng anh ta đã được tha thứ; còn người kia thì biết mình đã được tha thứ rồi, và cảm tạ về điều đó.

¹¹⁴ Vì vậy, tiệc thánh là dành cho những Cơ-đốc nhân mà được sanh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Và *được sanh lại* không nhất thiết có nghĩa rằng bây giờ các bạn đã có được Đức Thánh Linh. Bây giờ hãy nhớ. Bây giờ, nhiều người dạy điều đó. “Tôi không biết người nào mà dạy điều đó như thế này,” như Anh lớn tuổi Arganbright đã nói tại tòa giảng này đêm nọ, đấy. Nhưng, sự sanh ra mới không phải là phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Kinh Thánh không ủng hộ điều đó, tôi không nghĩ

vậy, đấy, theo cách nhìn của tôi về điều đó. Hiểu không? Tôi tin là các bạn được sanh lại...

¹¹⁵ Và đó là lý do tôi thường hay dùng chữ phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, nhưng không dùng cho sự tái sinh. Bây giờ, Ngũ Tuần, giáo hội Ngũ Tuần Hiệp Nhất, làm phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ cho sự tái sinh. Tôi không tin điều đó. Và họ có thể làm điều đó nếu họ muốn. Nhưng tôi tin rằng Phi-e-rơ đã nói, “Hãy hối cải,” trước hết. Nước không thể làm sạch được tội lỗi. Hội thánh của Đấng Christ giảng dạy nó cách đó. Nhưng tôi tin rằng sự ăn năn, sự thống hối tin kính; *ăn năn* có nghĩa là “quay trở lại, đi trở lại,” các bạn nhớ dấu mốc, “bắt đầu trở lại.” Hãy làm điều đó trước tiên! Và phép báp-têm của các bạn trong nước chỉ là một sự tuyên xưng ra bên ngoài về điều gì đó mà đã được biến đổi bên trong của các bạn, rằng các bạn đã chấp nhận Đấng Christ làm Cứu Chúa của mình.

¹¹⁶ Tôi đoán tối hôm nay chỉ có hội thánh ở đây, theo như tôi biết, tôi không ở đây đủ lâu để biết có ai mới đến hay không. Tôi nhận một sự phê bình nhỏ ở đây cách đây không lâu về việc làm báp-têm cho một người dưới hồ ở đây, một người lớn tuổi. Và tôi đã đi đến ông ta, ông là một cụ già tốt bụng. Tôi có đặc ân dẫn dắt hết thủy gia đình của ông đến với Đấng Christ, tất cả họ là những tín hữu Cơ-đốc. Cụ già này là một cụ già tử tế, và tôi thích ông ta, vậy nên tôi đến chỗ ông ta và tôi nói với ông, “Bố này, tại sao bố không trở thành một tín hữu Cơ-đốc?” Ông ta yêu mến tôi.

¹¹⁷ Ông bảo, “Anh Branham ơi, tôi muốn trở thành một tín hữu Cơ-đốc khi nào tôi có thể đủ tốt.”

¹¹⁸ Tôi nói, “Kể những gì bố làm thử nào, Bố ơi. Bố nhìn quanh cho đến khi nào bố tìm thấy nơi mà bố có thể có được đủ tốt là ở đâu, rồi bố kể cho tôi nơi đó thì ở đâu, tôi cũng, muốn đi đến đó lắm.” Tôi nói tiếp, “Đấng Christ không hề đến để cứu những người tốt. Ngài đến để cứu người xấu xa.” Khi bạn nghĩ bạn là người tốt, thì Ngài không đến để cứu bạn. Ngài đến để cứu những ai mà Ngài biết là tệ hại. Hiểu không? Đấng Christ đã chết để cứu những tội nhân. Hiểu không? Và tôi nói, “Bố này, có một hàng người ngay ở đây.”

Ông ta đáp, “Ồ, tôi hút những điếu thuốc này.”

Tôi nói, “Tôi thậm chí sẽ không nói về chúng.”

Ông đáp, “Tôi đã cố gắng bỏ thuốc, Anh Branham ạ.”

Tôi nói, “Được rồi, chúng ta sẽ không nói về những điếu thuốc.”

Ông trả lời, “Ồ, khi nào tôi có thể...”

119 Tôi nói, “Đừng, đừng nói gì thêm về chúng nữa, để mặc chúng. Tôi muốn hỏi ông một câu.”

Ông nói, “Được thôi, gì vậy?”

Tôi hỏi, “Ông tin rằng có một Đức Chúa Trời không?”

120 Ông nói, “Dĩ nhiên, tôi tin điều đó chứ.” Nói, “Tôi tin điều đó mạnh mẽ như anh vậy, tôi nghĩ, thưa Anh Branham.”

121 Tôi nói, “Ông có tin rằng cũng chính Đức Chúa Trời đó đã chịu treo thân Ngài trên cây thập hình và trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta trong thân vị của Chúa Jêsus Christ, để cứu rỗi con người không?”

Ông trả lời, “Vâng, tôi tin điều đó.”

“Và Ngài đã chết để cứu những tội nhân như ông và như tôi?”
Hiểu không?

“Vâng, tôi tin điều đó.”

122 Tôi nói, “Vâng, nó cũng giống như thế này. Chúng ta hết thấy ở trong một tòa nhà lớn ở trên đây, và chúng ta đang ở trong nhà tù, và tôi không thể đứng ở góc cạnh này và nói ‘*điều này* sẽ giúp tôi ra khỏi tù,’ tôi đứng ở góc cạnh kia và nói ‘*điều kia* sẽ giúp tôi ra khỏi tù,’ hết thấy chúng ta đều đang ở trong cùng một tình thế khó khăn. Và mọi người mà được sinh ra trong thế gian này đều được sinh ra trong tội lỗi, được hình thành trong sự gian ác, đến với thế gian nói dối. Người đó là một kẻ phản loạn, từ ban đầu.”

123 Ngày nọ người nào đó hỏi, anh ta nói, “Anh Branham, nếu... sẽ có gì khác nhau giữa A-đam và Ê-va, và con cháu của họ ngày hôm nay, nếu như tất cả họ lừa lờ, bước đi trong...Có—có phải thân thể họ cũng y như vậy không?”

124 Tôi đáp, “Không, thưa ông.” Chúng tôi trở về nhà từ chuyến đi săn sóc, Anh Fred và tôi, và một toán người nữa. Tôi nói, “Không, họ sẽ giống nhau.”

125 Nói, “Anh muốn nói là Ê-va sẽ không là một phụ nữ giống như các con gái của bà, và A-đam sẽ không là người đàn ông giống như các con trai người ư?”

Tôi nói, “Trong nhiều khía cạnh, nhưng không phải trong tất cả những khía cạnh thể chất.”

Ông ấy nói, “Sự khác nhau sẽ là gì?”

126 Tôi nói, “Họ sẽ không có lỗ rốn nào. Họ đã được tạo ra như vậy. Đúng. Họ không được gắn liền với điều gì cả.”

127 Chừng nào mà điều đó sanh ra ở đó về mọi thứ mà được sanh ra trong thế gian này, tỏ cho thấy nó là một sự phản loạn, ngay từ đầu. Đúng thế. Tôi nói, “Chắc chắn, có một sự khác biệt. Họ chắc hẳn không có lỗ rốn. Họ đã không được kết hợp với người nữ nào, để đến đây.” Đấy, Đức Chúa Trời đã tạo dựng họ.

128 Bây giờ, tôi nói, “Tôi muốn nói đôi điều. Mọi người ở trong nhà tù này, ai là thánh khiết? Ai là người mà không được sinh ra bởi tình dục? Ai là người có thể giúp đỡ người khác, cho dù anh ta là gì đi nữa? Chúng ta thấy đều ở trong cùng một nhà tù này. Nhưng Đức Chúa Trời đã làm cho chính Ngài thành một trong những vật thọ tạo của Ngài và đến vượt ra ngoài tình dục, thông qua Huyết thánh khiết mà Ngài đã tạo nên chính Ngài, và qua Huyết đó Ngài đã cứu chuộc chúng ta.” Tôi nói, “Bố tin điều đó không, thưa Bố?”

Ông nói, “Tôi tin điều đó.”

129 Tôi nói, “Đấng Christ đã chịu chết cho những người tội lỗi như bố. Vậy thì, chỉ có một con đường duy nhất để làm. Chẳng có điều gì khác mà bố có thể làm. Ngài ban nó cho bố. Bố không thể từ chối điều đó. Bố không thể làm điều gì để nhận được sự cứu chuộc ấy cả. Ngài chỉ ban cho nó cho bố. Bố muốn tiếp nhận những gì Ngài đã làm cho bố, để giữ cho bố khỏi đi vào địa ngục không?”

130 Ông nói, “Tôi sẽ làm điều đó.” Ông nói, “Nhưng giá như tôi có thể thật sự bỏ được những điều thuốc này.”

¹³¹ Tôi nói, “Những điều thuốc sẽ tự lo cho chúng. Bố chỉ...Tôi không đang yêu cầu bố. Tôi không phải là người tuân thủ luật pháp. Tôi tin vào ân điển. ‘Và hết thảy những kẻ Cha đã ban cho Ta sẽ đến với Ta.’” Tôi nói, “Ước gì bố tin điều đó với cả tấm lòng!”

Ông nói, “Với tất cả tấm lòng, tôi tin điều đó.”

¹³² “Thế thì bố sẽ nhận sự cứu chuộc trên những điều căn bản ấy, rằng bố không xứng đáng nhận điều đó, nhưng Ngài là Đấng mà xứng đáng. Đừng nhìn vào chính mình; hãy chăm xem Ngài, bởi vì chính bố không thể làm được gì cho mình cả. Hãy nhìn xem Đấng mà đã làm điều gì đó cho bố. Còn Ngài thế nào?”

“Ồ,” ông đáp, “Ngài xứng đáng.”

Tôi nói, “Thật vậy, thế thì hãy tin nhận những gì Ngài ban cho bố.”

Ông nói, “Tôi tin nhận.”

¹³³ Và tôi đã làm báp-têm cho ông ta trong Danh Chúa Jêsus Christ. Và ông đi ra khỏi đây và châm một điều thuốc.

¹³⁴ Trước đây vài tuần tôi đã xuống chỗ nhà ông ta. Một đêm nọ tôi đã thấy một khả tượng, về một cây xanh bị chặt xuống, nằm sắp xuống. Tôi thấy những tấm bảng được đóng trên nó. Ngay kế với tấm bảng cuối cùng là một tấm bảng thông báo. Và phía dưới tấm bảng đó, ngay ở phía cuối, chạy ra giống như thế này, cái cây bị gãy ngay chỗ đó. Và một Tiếng phán, “Nó phải là người,” hay, “Nó sẽ là người.” Và Papa Cox bị té, nát cái lưng ông ở trong đây. Và vì vậy sáng hôm sau họ mang thuốc lá của ông đến cho ông khi ông ta còn nằm trên giường, thì sự ham muốn ấy đã rời khỏi ông ta. Cách đây nhiều tuần! Ông không hề ném một điều, thậm chí cũng không muốn một điều hay cái gì khác nữa. Hiểu không? Và tôi nhìn thấy ông cách đây một thời gian ngắn, khi đó hai bàn tay của ông đều bị thâm hết, chỉ vài tuần trước đó, vì hút thuốc, và bây giờ ông thậm chí không thể ủng hộ cho một người nào đó ở chung quanh mình hút. Hãy đặt ra những thứ ưu tiên trước nhất! Đừng cố trở nên tốt; các bạn vốn là xấu xa, ngay từ đầu, và các bạn không thể làm gì được. Có một đường phân rẽ, và hết thảy mọi người đều đứng trên phía đó.

¹³⁵ Vậy thì, khi tôi được sinh ra trong thế gian này, đó là ở giữa một hôn nhân thánh, giữa cha và mẹ tôi; trong tử cung mẹ tôi là một cái trứng, trong tuyến dịch của cha tôi là một tế bào máu. Sự sống của tôi gồm có tế bào máu đó (không phải trứng của mẹ tôi), mà tế bào máu của cha tôi. Và khi tế bào máu đó đi vào trong chỗ thích hợp của nó để gặp trứng, khi gặp trứng, thì tự nhiên được lệnh của Đức Chúa Trời ban cho tôi một thân thể. Và rồi điều đó mà tôi được sinh ra lúc đó trong nhân loại, tôi được ban cho một cơ hội để—để trở thành một con người thông minh giống như loài người, nơi mà tôi có thể lái một chiếc xe ô tô, hay tôi có thể làm những việc giống như loài người làm, đi bộ, nói chuyện, lái ô tô, và vân vân. Tôi được ban cho điều đó, bởi vì tôi được sinh ra trong gia đình loài người, và được ban cho năng lực của sự thông minh để trở nên một con người.

¹³⁶ Vậy thì, khi tôi được sinh ra trong gia đình của Đức Chúa Trời, tôi đã đến bởi dòng Huyết, dòng Huyết ban cho tôi Sự sống. Và rồi sau đó tôi trở nên sống động trong Đấng Christ, Ngài làm phép báp-têm cho tôi bởi Đức Thánh Linh và năng quyền, để được làm con của Đức Chúa Trời. Giờ đây, y như vậy tôi có thể bước đi, nói chuyện như một con người, lái xe như con người. Bây giờ khi tôi nhận lãnh Đức Thánh Linh, tôi nhận lãnh quyền năng để đuổi quỷ, nói được tiếng lạ, giảng Phúc âm, chữa lành người đau. Tôi đã được báp-têm! Không phải được sinh ra; nhưng được báp-têm!

Họ nhóm nhau lại trong phòng cao,
Hết thảy cầu nguyện trong Danh Ngài,
Họ được báp-têm bằng Đức Thánh Linh,
Và năng quyền hầu việc đã đến.

¹³⁷ A-men. Các bạn tin vào Sự sống Đời đời, và phải được sanh lại bởi đức tin của mình. Chúa Jêsus phán, trong Tin lành Giảng 5:24, “Ai nghe những Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta, thì có sự sống đời đời,” không phải Đức Thánh Linh, chỉ có sự sống đời đời. Người ấy được sanh vào trong gia đình của Đức Chúa Trời. Và rồi được báp-têm trong Đức Thánh Linh, với năng quyền của sự thông minh của đức tin, để tin Phúc âm và để đặt Nó làm việc và làm cho Nó hành động đúng. A-men. Rồi người đó hành động

giống như một con trai của Đức Chúa Trời. Rồi người ấy có thể đuổi quỷ. Chúa Jêsus phán, “Những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này!” Hiểu không? “Nhơn Danh Ta họ sẽ đuổi quỷ, dùng tiếng mới mà nói, bắt rắn trong tay, uống giồng chi độc cũng chẳng hại gì.” Thấy đó, người ấy nhận được quyền năng bởi Đức Thánh Linh, để làm những sự này.

¹³⁸ Vậy thì, khi Ngài đi, Ngài đã phán, “Vì sự ích lợi cho Ta mà Ta đi. Vì, nếu Ta không đi, Đức Thánh Linh sẽ không đến.” Hiểu không? Rồi khi Ngài đến, Ngài sẽ trách phạt thế gian tội lỗi, và dạy sự công bình, và tỏ cho các bạn những việc hầu đến (đó là những khả tượng). “Ngài sẽ lấy những điều mà Ta đã dạy cho các ngươi, và bày tỏ chúng cho các ngươi.” Chính những Lời mà Ngài đã đến...Không người nào có thể hiểu được Lời ngoài phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Và khi một người nói họ đã được báp-têm bằng Đức Thánh Linh, và chống lại Lời mà đúng, thì có một điều gì đó sai trật.

¹³⁹ Phao-lô là một nhà phê bình của thời Tân Ước. Nó không phải, Tân Ước đã không được chép. Phao-lô là một nhà phê bình của Cơ-đốc giáo, trước đó tên là Sau-lơ. Và khi ông nhận lãnh Đức Thánh Linh, ông đi xuống xứ A-si ở ba năm và nghiên cứu Kinh Thánh, bởi vì ông đã được dạy dưới ảnh hưởng Ga-ma-li-ên, một giáo sư lớn. Rồi khi ông trở về, và mười bốn năm sau, ông đi lên gặp Phi-e-rơ tại thành Giê-ru-sa-lem, và tìm thấy chúng là Lời và bởi Lời giống Phúc âm. Cùng một Đức Chúa Trời mà Phi-e-rơ giảng vào ngày lễ Ngũ tuần và bảo với họ hãy ăn năn và chịu báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, cùng Đức Thánh Linh đó đã bày tỏ nó cho Phao-lô, và ông đã bảo họ trong Công vụ 19 sau khi họ đã một lần chịu phép báp-têm bởi Giăng, nói rằng, “Các anh em phải được làm báp-têm lại, trong Danh Chúa Jêsus Christ.” Hiểu không?

¹⁴⁰ Hãy xem, Đức Thánh Linh trung thành đúng với lời Kinh Thánh. Đức tin của nó vào Đó mở ra mọi sự bí ẩn. A-men. Kinh Thánh đã nói, trong Giăng Nhất 5:7, “Có ba mà làm chứng, trên Trời: Cha, Lời (mà là Đấng Christ), và Đức Thánh Linh. Ba này là Một.” “Và có ba mà làm chứng ở dưới đất: nước, Huyết, Thánh Linh. Ba này không phải là một, nhưng chúng hiệp trong một.”

Vậy thì, các bạn không thể có Cha mà không có Con, các bạn không thể có Con mà không có Đức Thánh Linh; Họ là Một. Nhưng các bạn có thể được xưng công bình mà không có được thánh hóa, và các bạn có thể được thánh hóa mà không có Đức Thánh Linh. Sự thánh hóa là bởi Huyết, qua Huyết đến Sự sống. Hiểu không? Và Đức Thánh Linh là năng quyền của Đức Chúa Trời, đấy, năng quyền được ban cho hội thánh.

¹⁴¹ “Các ngươi sẽ nhận lấy” (gì?) “quyền phép,” Công vụ 1:8, “sau khi Đức Thánh Linh này giáng trên các ngươi. Các ngươi sẽ nhận lấy quyền phép!” (Không phải “các ngươi sẽ được sanh lại.”) “Các ngươi sẽ nhận lấy quyền phép sau khi Đức Thánh Linh giáng trên các ngươi. Rồi các ngươi là những chứng nhân của Ta tại thành Giê-ru-sa-lem, xứ Giu-đê, và xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất.” Hiểu không? Các bạn nhận được quyền phép sau khi các bạn nhận được Đức Thánh Linh. Nhưng trước hết các bạn phải nhận được Đức Thánh Linh, và đó là quyền phép của Đức Chúa Trời, đấy, để bày tỏ và biểu hiện ra. Các bạn là—các bạn là...như các bạn là một con người, và học nói chuyện và đi lại và làm những việc con người làm; khi các bạn nhận được phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, thì các bạn được ban cho quyền phép để hành động như các con trai và các con gái của Đức Chúa Trời. Không lạ gì nhiều người hành động và làm theo cách mà họ làm ngày hôm nay, họ không bao giờ được đầy dẫy Đức Thánh Linh. Nếu họ được như thế, họ ắt hành động khác. Họ tuyên bố họ có, nhưng Chúa Jêsus phán, “Bởi các trái của họ mà các ngươi sẽ nhận biết họ.” Vậy làm sao các bạn có thể làm điều đó, các bạn thấy, tất cả thật do dự. Thấy không? Nhưng hãy quay về với các sự thật!

¹⁴² Vậy thì, nếu các bạn bước đi chính trực và cho rằng mình là một tín hữu Cơ-đốc, chúng tôi mời các bạn tối hôm nay đến với bàn tiệc của Chúa. Ngày hôm nay, không nghi ngờ gì, lễ tiệc thánh đã được thực hiện trên khắp đất nước, một số người của họ thì theo cách này và một số theo cách khác. Nhưng tôi nghĩ cách tốt nhất để làm nó là đi theo những lời Kinh Thánh, đúng cách họ đã làm nó trong lời Kinh Thánh. Tôi nghĩ điều đó sẽ là đủ thẩm quyền.

¹⁴³ Anh có Kinh Thánh của mình không, Anh Neville? Bây giờ Anh Neville sẽ đọc Kinh Thánh. [Anh Neville nói, “Trong chương thứ 11 của Cô-rinh-tô Nhất, bắt đầu ở câu thứ thứ 23,” và đọc những lời Kinh Thánh sau—Bt.]

[Vả tôi cũng đã nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em, Ấy là Đức Chúa Jêsus trong đêm mà Ngài bị phản nộ đã lấy bánh:]

[Và khi Ngài đã tạ ơn rồi, Ngài bẻ ra, mà phán rằng, Hãy lấy, ăn đi; này là thân thể Ta, vì các ngươi mà bị vỡ ra: hãy làm điều này để tưởng nhớ đến Ta.]

[Cũng một thể ấy sau khi ăn bữa tối rồi, khi Ngài lấy chén, mà phán rằng, Chén này là sự giao ước mới trong huyết Ta: hễ khi nào các ngươi uống, hãy làm điều này, để tưởng nhớ đến Ta.]

[Ấy vậy mỗi lần anh em ăn bánh này, và uống chén này, thì rao sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến.]

[Bởi đó ai ăn bánh này, và uống chén này của Chúa, cách không xứng đáng, thì sẽ mắc tội với thân và huyết của Chúa.]

[Nhưng mỗi người phải tự xét lấy mình, và như thế mới ăn bánh, và uống chén ấy.]

[Vi người nào không phân biệt thân Chúa, mà ăn bánh và uống chén đó cách không xứng đáng, tức là ăn uống sự xét đoán cho mình.]

[Ấy vì cơ đó mà trong anh em có nhiều kẻ tật nguyền và đau ốm, và có lắm kẻ ngủ.]

[Vi nếu chúng ta biết xét đoán lấy mình, thì chúng ta sẽ không bị xét đoán.]

[Nhưng khi chúng ta bị xét đoán, thì bị Chúa sửa phạt, hầu cho khỏi bị án làm một với người thế gian.]

[Anh Neville nói, “Xin Chúa ban phước cho việc đọc Lời Ngài.”]

¹⁴⁴ Nó là luôn luôn một điều thánh khiết như vậy, một điều thiêng liêng như vậy, tôi nghĩ chúng ta nên cúi đầu giờ này trong

sự cầu nguyện yên lặng. Các bạn cầu nguyện cho tôi, tôi sẽ cầu nguyện cho các bạn. Chúng ta hãy cầu nguyện cho nhau, để Đức Chúa Trời sẽ thương xót đối với chúng ta là những tạo vật không xứng đáng mà được dự phần vào lễ tiệc thánh lớn này trong sự tưởng nhớ về sự chết của Chúa chúng ta.

¹⁴⁵ [Anh Branham ngừng lại để cầu nguyện yên lặng. Bằng trống—Bt.] Lời cầu nguyện của sự xưng tội này chúng con dâng lên Ngài, Cha của chúng con ôi, trên bàn thờ bằng vàng của Ngài, với Cửa Lễ của chúng con, là Chúa Jêsus. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài. A-men.

¹⁴⁶ Bây giờ tôi tin những trưởng lão sẽ nhận chỗ của mình, và họ sẽ...của hội thánh, và họ sẽ mang dân sự lên khi họ đến, theo từng hàng, để nhận tiệc thánh. Luôn luôn nghĩ về bài hát đó:

Chiên Con yêu dấu đã chết, Huyết quý báu Ngài
 Quyền phép của Nó sẽ không hề mất,
 Cho đến khi hết thấy Hội thánh được chuộc của
 Đức Chúa Trời
 Được cứu, chẳng còn phạm tội nữa.

Chúng ta hãy cúi đầu.

¹⁴⁷ Lạy Cha Nhân Từ và Thánh Khiết, Đức Giê-hô-va, Đấng Toàn Năng vĩ đại, xin ban ơn phước của Ngài đến trên dân sự của Ngài như chúng con chờ đợi. Xin tha thứ những tội lỗi của chúng con. Và giờ đây chúng con dâng lên Ngài lễ này, rượu này, những quả nho mà đã được trồng, và bàn tay của các mục sư truyền đạo đã ép những quả nho này lại với nhau. Và nó đã được làm thành rượu vì mục đích mà bây giờ chúng con đang đem nó đến cho Ngài, hầu cho nó có thể tượng trưng cho chúng con Huyết của Chúa Jêsus Christ của chúng con. Con cầu xin Ngài, Cha ôi, thánh hóa rượu này cho mục đích đó. Xin tha thứ mọi lỗi lầm của chúng con. Và xin cho mỗi người mà nhận rượu này vào thân thể họ, xin cho họ có sức khỏe, sức mạnh, và sự cứu rỗi từ Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁴⁸ Kinh Thánh chép rằng khi Ngài đã bẻ bánh và chúc phước cho nó, phán rằng, “Hãy lấy và ăn, này là Thân thể Ta vì các

ngươi mà vỡ ra. Hãy làm điều này để tưởng nhớ đến Ta.” Và khi chúng ta nhận những mẩu bánh nhỏ này, bánh xốp, mà được làm không men, nó được làm bởi những tín hữu Cơ-đốc, nó được làm bởi vì điều đó nó—nó tượng trưng cho Thân thể của Đấng Christ. Chúng ta hiểu rằng—rằng chính là những môn đồ trong thời của Đấng Christ, hay thời đại của hội thánh, mà đã nhận những phần ăn này và đã sẵn sàng bữa ăn tối ở bữa ăn tối cuối cùng, ở bữa ăn tối cuối cùng của Đấng Christ. Và qua suốt Kinh Thánh, đó là các môn đồ mà đã hầu việc những thứ này ra cho dân sự. Và ngày hôm nay, những môn đồ hiện đại của chúng ta ngày nay, các anh em của hội thánh chúng ta ở đây, những môn đồ của Cứu Cánh này, hầu việc cho dân sự. Và họ sẽ đem những phần thức ăn này và phân phát chúng cho dân sự.

¹⁴⁹ Và bây giờ khi anh chị em nhận lấy bánh này, hãy nhớ, nó tượng trưng cho Chiên Con. Cách đây đã lâu khi chiên con của Y-sơ-ra-ên bị nướng trên lửa, và được lấy với những loại cỏ đắng, dân sự đã có sức mạnh; giày của họ không hề mòn, áo quần của họ không hề mòn xơ chỉ, qua suốt cả cuộc hành trình cho đến khi họ chạm chân đến miền đất hứa của họ. Xin Đức Chúa Trời gìn giữ chúng ta được mạnh khỏe, vui vẻ, phục sự Ngài cho đến khi chúng ta đến miền Đất Hứa mà Ngài đã ban cho chúng ta.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁵⁰ Lạy Cha Từ ái trên Trời, như con đã giảng tối nay về Thân thể nên thánh, Thánh ấy của Chúa chúng con, trong Ngài là ở trong sự trọn vẹn của bốn tánh Đức Chúa Trời, khi con suy nghĩ về Thân đó bị nhàu nát và—và bị vỡ ra, và Huyết tuôn tràn ra, lưng Ngài và các xương sườn Ngài chói sáng qua đó, những lần roi quất vào lưng Ngài từ trên xuống, khi con nghĩ về bánh bị vết tích, nhãn nhúm này tượng trưng cho điều đó, nó đến làm tươi mới trong tấm lòng của chúng con, chúng con trải lòng mình ra, Chúa ôi, trên bàn thờ của Ngài tối hôm nay. Xin tha thứ cho chúng con, Ôi Đức Chúa Trời. Và xin cho bánh tan vỡ ra này, khi nó đi vào miệng của những người này, là những đầy tớ của Ngài, và xin cho họ nhận thức được rằng đó là Thân báu của Ngài đã bị bầm và bị thương tích, và bởi những lần roi mà chúng con được lành bệnh. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin thánh hóa bánh xốp

này vì mục đích đã định của nó. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Cứ giữ một phút.

¹⁵¹ Chưa kết thúc tiệc thánh. Mọi tín hữu Cơ-đốc được nghênh tiếp tại bàn tiệc của Chúa, để có sự thông công này với chúng tôi.

CHÌA KHÓA CHO CÁNH CỬA VIE62-1007

(The Key To The Door)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 7 tháng Mười, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org